

Research Summary

Research on urban justice in Barcelona
2017-2021 for policymakers and planners

By BCNUEJ

(English)

Research Summary

Research on urban justice in Barcelona
2017-2021 for policymakers and planners

By **Barcelona Lab for Urban Environmental
Justice & Sustainability (BCNUEJ)**

Table of Contents

A 'fertile soil' for sustainability-related community initiatives: A new analytical framework	4
Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona	6
Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona.....	8
Creating urban green infrastructure where it is needed - A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona	10
Real Estate Crisis Resolution Regimes and Residential REITs: Emerging Socio-Spatial Impacts in Barcelona	12
Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens	14
Nature-based solutions as discursive tools and contested practices in urban nature's neoliberalisation processes.....	16
Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification.....	18
Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona.....	20
School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens	22
Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces.....	24
Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders.....	26
The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics	28
The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project.....	30
How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies	32

A 'fertile soil' for sustainability-related community initiatives: A new analytical framework

Sekulova, Filka, Isabelle Anguelovski, Lucia Argüelles, and Joana Conill. "A 'Fertile Soil' for Sustainability-Related Community Initiatives: A New Analytical Framework." *Environment and Planning A: Economy and Space* 49, no. 10 (October 2017): 2362–82. <https://doi.org/10.1177/0308518X17722167>

Abstract

One of the unique and emerging responses to the current ecological, social, political and economic crises has been the emergence of community initiatives in a range of formulas and geographical contexts. We explore their emergence and evolution beyond the analysis of a single fixed set of factors that are expected to contribute to their initiation and growth. Upon reviewing the trajectories of various initiatives in the region of Barcelona (Spain), we argue that the metaphor of the fertile soil provides a useful framework to describe or explain the messy process of emergence and evolution of grassroots and community projects. Fertile soil is understood here as a particular quality of the social texture, characterized by richness, diversity, unknowns but also – by multiple tensions and contradictions. Yet it is not only the diversity of factors but the quality of their mutual relatedness that 'makes' the soil fertile for the emergence of new groups and the continuation of existing ones. Importantly, the seemingly messy social base in which community initiatives emerge is nourished by their inner and outer contradictions. Likewise, the space opened by dealing with conflicting rationalities creates the conditions for new and more resilient strategies and structures to emerge. As community initiatives get established, the 'fertile dilemmas' they frequently face become a key driver of their evolutionary context, contributing to the emergence of new social imaginaries and ways of producing social change.

Summary of Results

One key result emerging from the interviews in Barcelona is that the very existence and resistance of community-based initiatives amidst hostile structural and economic conditions can be perceived as a success in itself, and hence – as a factor that contributes to the fertility of the social base. Some initiatives emerge as a result of tensions (for example the lack of equitable local and ecological food production system). Others continue existing despite tensions, while trying to work with tensions (for example a local ecological farm that lost the support of one of its consumer group). Often the dilemmas that CBIs face are sprouts, or projections, of a bigger dilemma, which a single

entity cannot resolve on its own, such as the need to change the current food-, or energy-provisioning model. Conflicts experienced at the level of the CBIs are often a result of the social division, exclusion and structural inequalities penetrating the entire society.

Figures

Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona

Anguelovski, I., J. Connolly, L. Masip, and H. Pearsall. 2018. "Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona." *Urban Geography* 39 (3):458-491. <https://doi.org/10.1080/02723638.2017.1349987>

Abstract

To date, little is known about the extent to which the creation of municipal green spaces over an entire city addresses social or racial inequalities in the distribution of environmental amenities – or whether such an agenda creates contributes to green gentrification. In this study, we evaluate the effects of creating 18 green spaces in socially vulnerable neighborhoods of Barcelona during the 1990s and early 2000s. We examined the evolution over time of six socio-demographic gentrification indicators in the areas close to green spaces in comparison with the entire districts. Our results indicate that new parks in the old town and formerly industrialized neighborhoods seem to have experienced green gentrification. In contrast, most economically depressed areas and working-class neighborhoods with less desirable housing stock and more isolated from the city center gained vulnerable residents as they became greener, indicating a possible redistribution and greater concentration of vulnerable residents through the city.

Summary of Results

Our study indicates clear green gentrification trends in several historically underserved areas of Barcelona. It also reveals that the impacts of park creation in socially vulnerable neighborhoods depend on their context of creation, setting, and overall built environment. In Barcelona, it seems that green gentrification has occurred in parks located in more desirable neighborhoods such as the old industrial (and waterfront) areas within the Sant Martí and Ciutat Vella districts or in the southern area of Horta-Guinardó. In parks located in extremely dense distressed neighborhoods such as the Raval in Ciutat Vella, or in neighborhoods with a semi-old building stock associated with the dictatorship or early transition projects, green gentrification appears to not have taken place.

Figures

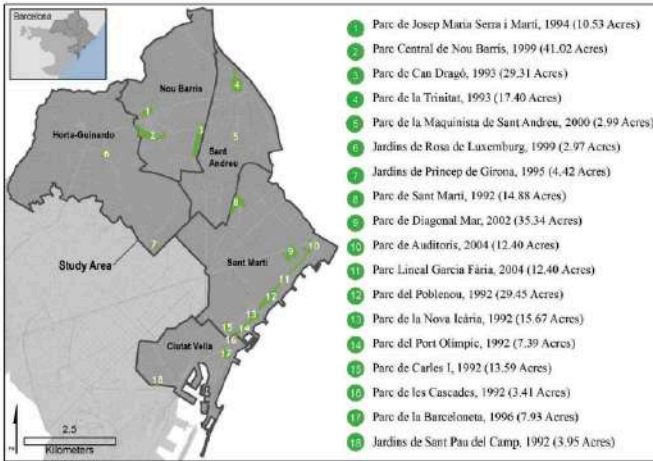

Figure 5. In green, parks built between the period 1992–2004 within the Ciutat Vella, Sant Martí, Sant Andreu, Nou Barris, and Horta-Guinardó districts.

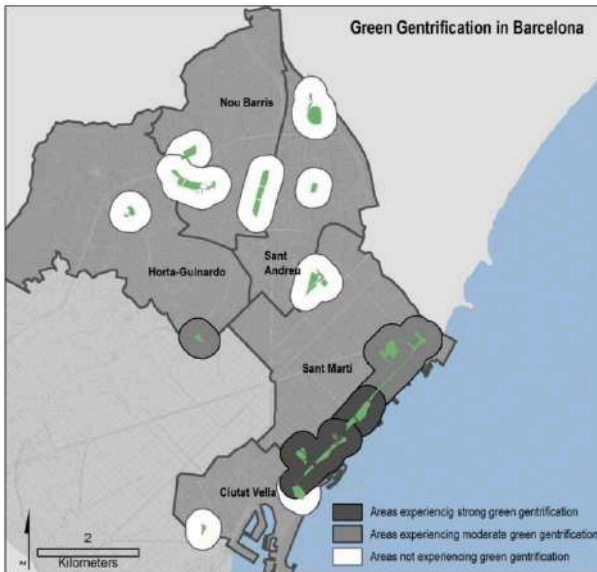

Figure 12. Areas where strong, moderate, and no green gentrification seem to be occurring.

Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona

Francesc Baró, Amalia Calderón-Argelich, Johannes Langemeyer, James J.T. Connolly, Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona, Environmental Science & Policy, Volume 102, 2019, Pages 54-64, ISSN 1462-9011, <https://doi.org/10.1016/j.envsci.2019.08.016>

Abstract

Street trees are an important component of green infrastructure in cities, providing multiple ecosystem services (ES) and hence contributing to urban resilience, sustainability and livability. Still, access to these benefits may display an uneven distribution across the urban fabric, potentially leading to socio-environmental inequalities. Some studies have analyzed the distributional justice implications of street tree spatial patterns, but generally without quantifying the associated ES provision. This research estimated the amount of air purification, runoff mitigation and temperature regulation provided by circa 200,000 street trees in Barcelona, Spain, using the i-Tree Eco tool. Results were aggregated at neighborhood (n=73) and census tract (n=1068) levels to detect associations with the distribution of five demographic variables indicating social vulnerability, namely: income, residents from the Global South, residents with low educational attainment, elderly residents, and children. Associations were evaluated using bivariate, multivariate and cluster analyses, including a spatial autoregressive model. Unlike previous studies, we found no evidence of a significant and positive association between the distribution of low income or Global South residents and a lower amount of street tree benefits in Barcelona. Rather, higher ES provision by street trees was associated with certain types of vulnerable populations, especially elderly citizens. Our results also suggest that street trees can play an important redistributive role in relation to the local provision of regulating ES due to the generally uneven and patchy distribution of other urban green infrastructure components such as urban forests, parks or gardens in compact cities such as Barcelona. In the light of these findings, we contend that just green infrastructure planning should carefully consider the distributive implications associated with street tree benefits.

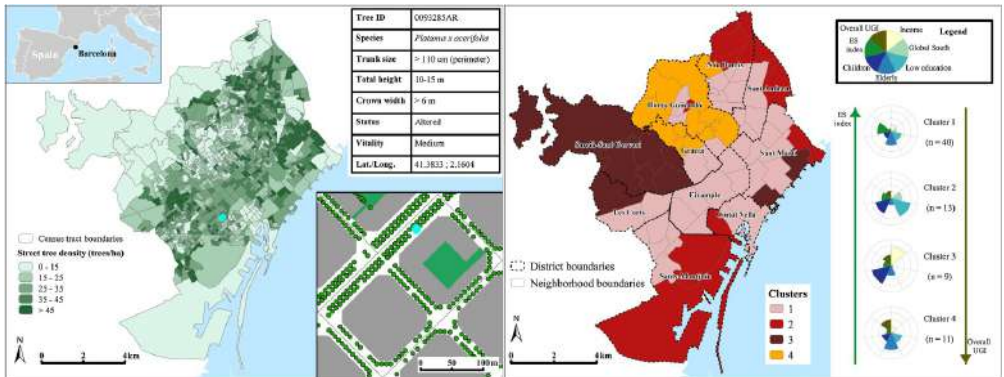
Summary of Results

The results show that the areas with more access to street trees benefits tend to coincide with neighborhoods that have a high proportion of elderly citizens. This is the case in the central and northern districts of Eixample and Sant

Martí, where large, mature trees line wide streets but few other historic green areas such as parks and gardens exist. The more working-class neighborhoods of Nou Barris and Sant Andreu also substantially benefit from street trees. Unlike previous findings in US cities, we did not find an association between fewer street trees and working-class or Global South residents. However, some particular cases like El Raval could be an exception of this general trend, being a compact low-income neighborhood with a high proportion of Global South residents and very few street trees. Interestingly, the wealthiest areas of the city like Sarrià-Sant Gervasi and Les Corts have proportionally fewer street trees although they have a higher presence of local parks and private green areas.

Our research suggests that street trees can play an important role in redistributing the local benefits related to urban cooling or runoff control in compact cities and become an important greening strategy to address inequities in the access to these ecosystem services derived from the generally uneven and patchy distribution of other urban green areas such as urban forests, parks, and gardens. In this sense, street trees can in some ways make up for the lack of these green areas because they require less space and are fairly easy to integrate in public spaces, contributing to environmental and climate justice. As cities around the world are facing pressing environmental challenges and climate change-related risks, urban environmental (and climate) justice analysis is ever more important in examining the different types of unequal distribution of impacts and access to environmental and community amenities. Different types of green spaces offer different benefits to residents, but not all benefits provide the same degree of health, wellbeing, and services.

Figures

Creating urban green infrastructure where it is needed – A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona

Johannes Langemeyer, Diego Wedgwood, Timon McPhearson, Francesc Baró, Anders L. Madsen, David N. Barton, Creating urban green infrastructure where it is needed – A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona, *Science of The Total Environment*, Volume 707, 2020, 135487, ISSN 0048-9697
<https://doi.org/10.1016/j.scitotenv.2019.135487>

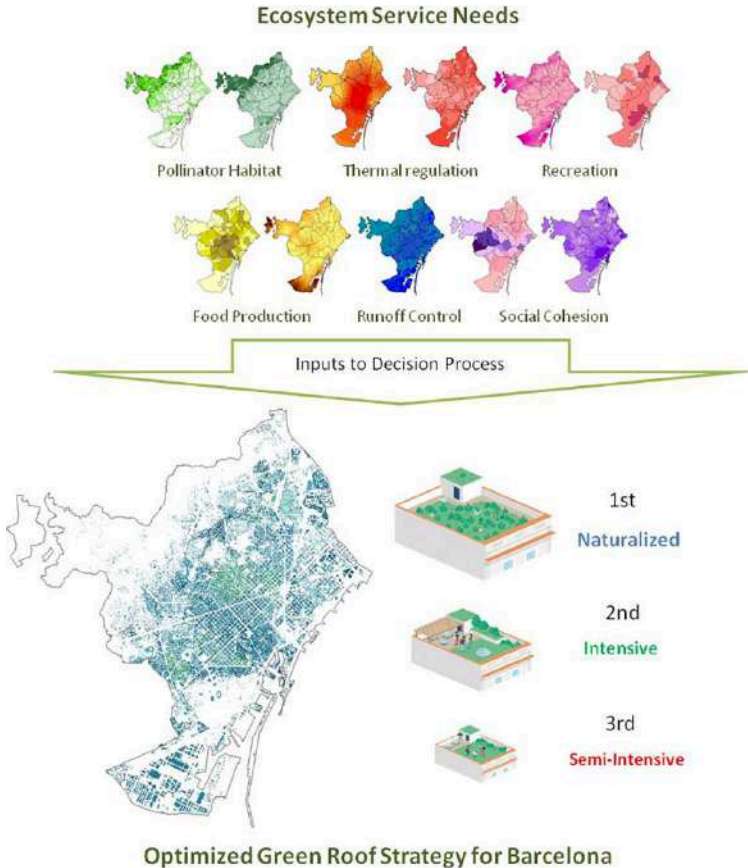
Abstract

As cities face increasing pressure from densification trends, green roofs represent a valuable source of ecosystem services for residents of compact metropolises where available green space is scarce. However, to date little research has been conducted regarding the holistic benefits of green roofs at a citywide scale, with local policymakers lacking practical guidance to inform expansion of green roofs coverage. The study addresses this issue by developing a spatial multi-criteria screening tool applied in Barcelona, Spain to determine: 1) where green roofs should be prioritized in Barcelona based on expert elicited demand for a wide range of ecosystem services and 2) what type of design of potential green roofs would optimize the ecosystem service provision. As inputs to the model, fifteen spatial indicators were selected as proxies for ecosystem service deficits and demands (thermal regulation, runoff control, habitat and pollination, food production, recreation, and social cohesion) along with five decision alternatives for green roof design (extensive, semi-intensive, intensive, naturalized, and allotment). These indicators and alternatives were analyzed probabilistically and spatially, then weighted according to feedback from local experts. Results of the assessment indicate that there is high demand across Barcelona for the ecosystem services that green roofs potentially might provide, particularly in dense residential neighborhoods and the industrial south. Experts identified habitat, pollination and thermal regulation as the most needed ES with runoff control and food production as the least demanded. Naturalized roofs generated the highest potential ecosystem service provision levels for 87.5% of rooftop area, apart from smaller areas of central Barcelona where intensive rooftops were identified as the preferable green roof design. Overall, the spatial model developed in this study offers a flexible screening based on spatial multi-criteria decision analysis that can be easily adjusted to guide municipal policy in other cities considering the effectiveness of green infrastructure as source of ecosystem services.

Summary of Results

Results from the city-wide models operationalized in this study offer a number of findings that support future land use policy in Barcelona yet are also applicable to GI development elsewhere. From a prioritization perspective, the model identified numerous neighborhoods across Barcelona where GRs could offer important NBS to the city's environmental challenges. As expected, the areas that are identified as priorities for GR tended to be densely populated urbanized neighborhoods, often with diverse residential populations. GR development in these areas could be directly beneficial to local communities, provided that design and implementation are undertaken with input from residents to preserve the character of the neighborhood (Anguelovski et al., 2017).

Figures

Real Estate Crisis Resolution Regimes and Residential REITs: Emerging Socio-Spatial Impacts in Barcelona

Melissa García-Lamarca (2020) Real estate crisis resolution regimes and residential REITs: emerging socio-spatial impacts in Barcelona, *Housing Studies* <https://doi.org/10.1080/02673037.2020.1769034>

Abstract

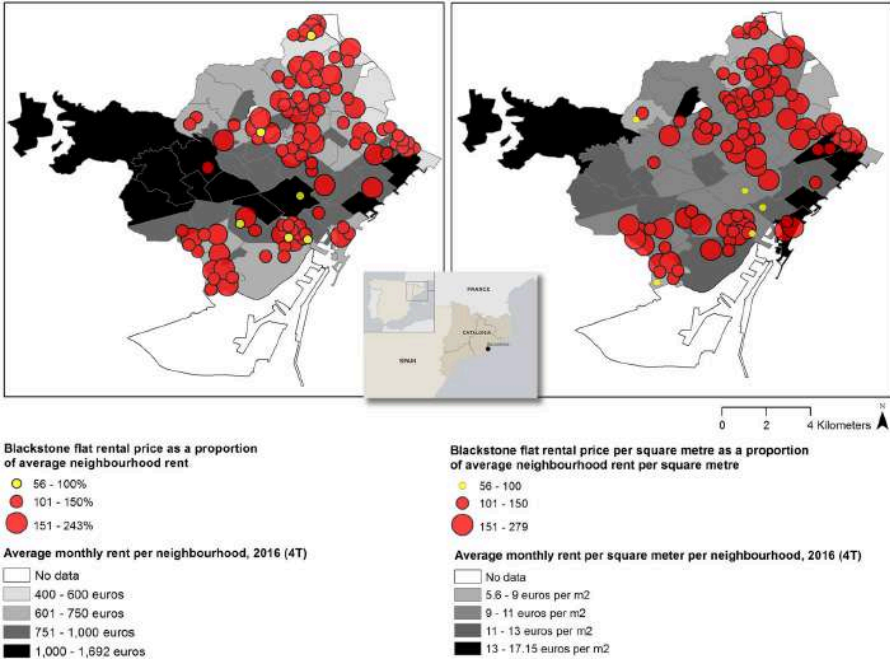
This paper explores the development of residential Spanish Real Estate Investment Trusts (REITs, known as SOCIMIs) in the country's growing rental market, unpacking their connection with the resolution of the 2008 financial crisis. Focus is placed on the emerging socio-spatial dynamics of one of the country's first large-scale residential SOCIMIs in Barcelona from the global private equity firm Blackstone. I argue that SOCIMIs manifest a housing regime enabled by the Spanish state and EU backed post-crisis management of toxic real estate assets, a model built from the dispossession underlying hundreds of thousands of foreclosures and evictions and the public financial system bail out. Mapping 110 Blackstone SOCIMI properties in Barcelona in relation to neighbourhood rental prices and findings from a social media group created by Blackstone SOCIMI tenants suggests that these new residential REITs reinforce socio-spatial urban inequality and dispossession. The discussion and conclusions unpack the implications of these findings vis-à-vis urban housing access, affordability and inequalities.

Summary of Results

Spatial analysis of Blackstone's SOCIMIs and rental prices in Barcelona illustrates the spatiality of urban inequality and dispossession in Barcelona as the areas with the largest concentration of mortgage foreclosures and evictions coincide with the location of Blackstone's SOCIMI housing. Furthermore, the proportional price difference analysis between average neighbourhood rental prices and Blackstone's Alquilerovers listed flat rental prices illustrates that 95 per cent of SOCIMI rental flats have a listed rental price above the average neighbourhood rental price. Of these, 65 per cent are leased for up to 50 per cent more than the average price of properties in the neighbourhood where they are located, and 33 per cent between 50-100 per cent more. Two properties are listed for over double the average neighbourhood rent. On average, Blackstone's 110 flats are listed for 38 per cent more than those for rent in the same neighbourhood.

Growing membership in the Facebook group Plataforma Afectados Alquilerovers (Anticipa) reflects tenant service and housing quality problems that tenants in Blackstone’s SOCIMIs face. From systematically reviewing hundreds of comments and conversations from early 2017 to mid-2018, the most common problem is that Blackstone does not respond to incidents filed by tenants, many of which are serious and affect their daily living conditions. Energy supplies, mould in the flat and not having armoured anti-squatting doors removed after moving into the property are other common problems. Many of the service and quality problems that Blackstone SOCIMI tenants face emerge because they are properties obtained upon mortgage foreclosure and eviction and reflect Blackstone’s priority for shareholder profit maximisation over service or quality.

Figures

Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens

Panagiota Kotsila, Kathrin Hörschelmann, Isabelle Anguelovski, Filka Sekulova, Yuliana Lazova, Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens, *Cities*, Volume 106, 2020, 102865, ISSN 0264-2751, <https://doi.org/10.1016/j.cities.2020.102865>

Abstract

Urban gardens, consolidating spaces as new urban commons, are faced with the contradiction and challenge of being embedded in neoliberal landscapes of urban governance. While their transformative and justice potential has often, and rightly, been celebrated – offering new pathways towards food security and sovereignty; serving social empowerment and political engagement; making cities greener, healthier and more participatory – the mechanisms that can limit such potential have not been explored as much. Focusing on community gardens that have received some municipal support, we apply a feminist political ecology lens to examine the so far under-theorized role of care and time in urban gardens, and the way these aspects are conditioning the sustenance and just distribution of benefits that we know can emerge from urban gardens. Our qualitative empirical analysis of eight municipally supported gardens in Athens, Barcelona, Dublin and Leipzig examines the conflicting timeframes and priorities that gardening projects often have to navigate, revealing how the function of urban gardens is constrained by two types of ‘clashing temporalities’: (i) the invisibility of gardening needs and of their social benefits in a context of limited structural support, and (ii) the undermining of care materialities in light of short municipal timeframes and fast urban growth.

Summary of Results

Community gardens can be spaces of conviviality and mutual learning, with health-promoting and socially supportive functions, especially for vulnerable groups. However, their potential for socio-environmental justice can be constrained, at different levels, by what we observe to be ‘clashing temporalities’ (and subsequent new vulnerabilities) related to tangible and intangible materialities of care. These constraints can be identified in: the high demands for voluntary time resting on the shoulders of socio-economically vulnerable people versus minimal support from state authorities; the limited timeframes of such support and thus constant transience of short-lived gardens; an emphasis on valuing easily and rapidly quantifiable aspects (i.e.

garden's productivity), and downplaying the importance of subjective time for personal, collective and wider social benefits to accrue. For the benefits of urban community gardening to be sustainable over time and equitably shared, justice needs to entail the recognition of multiple timeframes, materialities of care and responsibilities. The intangible and mostly invisible nature of care labour involved in community gardening projects is essential for their flourishing. This labour needs to be acknowledged in its uniqueness and place-rootedness, and valued by local/public administrations and beyond. Public (municipal or central state) support should secure land and resources needed for gardens to flourish and sustain their multiple social functions. The invisible though essential materialities of care surrounding urban gardens require formal acknowledgement in the sense of ensuring their permanence, recognition of value, legal status and potentiality for further expansion or replication.

Figures

	Athens		Dublin	
	Marousi (1 st and 2 nd)	Agios Dimitrios	Bridgefoot St.	Hardwicke St.
Emergence	Part of a countrywide initiative, kick-starting in 2011, of municipalities offering land for urban gardening, in the context of crisis. Providing organic fresh food for gardeners and 20% of their production directed to food banks.		Grassroots initiative and in collaboration with NGOs (2003), occupied part of a municipal lot left idle in the context of economic downturn.	Grassroots initiative from residents of the social housing estate. Started in 2010 at the back of a regeneration project.
Gardeners' composition	Socio-economically vulnerable households (i.e. unemployed, mono-parental families, low income families). More men than women actively involved in the garden.		Mostly people from the neighbourhood of all ages. While women very active in the 2003 project, now mostly men usually present.	Residents of the social housing estate, thus socio-economically vulnerable. Currently mostly men.
Form of organising production	M1: 20 individual plots (20-25m ²) per family, for indefinite time. M2: At first similar to M1 with 25 plots. The 1.5-acre extension was organized in co-cultivation "atoliss" ¹ where 4-5 families work together and yields are to be shared amongst all gardeners.	45 individual plots (40m ² each) per family, with access rights for 2 years. Informal collaboration in the form of sharing seeds, produce, and even labour, was often taking place in all 3 gardens in Athens, but especially in AD.	Shared occupied space for growing, shared greenhouse (seedlings, flowers), shared materials and space of encounter. Part of the land was assigned to the municipal allotments program, but private gardeners do not interact with the community garden.	11 raised beds, individual or shared. Some seedlings are grown in agricultural land, sharing the produce between the garden club and the agricultural project. A greenhouse was used for seedlings but now needs repair and stands idle.

	Leipzig		Barcelona	
	Queerbeet	Bunte Gärten	Espal Germanetes	Illa dels 3 horts
Emergence	Citizens' initiative (2012) on vacant plots with temporary use rights agreed with the municipality. Aims to be a "green free space", a sustainable communal garden, a place for socio-natural encounters.	Citizens' initiative (2015) in response to tensions over immigration. Project actively producing a welcoming city for refugees by including them in a garden project. Four adjacent double-plots (800m ²) are rented.	Emerged within the Pla Buits (municipal) initiative in 2012, aiming to place unused municipal land and at the service of non-for-profit groups. [The garden was proposed by a neighbourhood association (representing Eixample Esquerra)]	Emerged within the Pla Buits (municipal) initiative in 2012, aiming to place unused municipal land and space at the service of non-for-profit. It was initiated by a non-for-profit cooperative (TARPUNA) working to support individuals with unequal opportunities.
Gardeners' composition	"Gardening enthusiasts", mostly socio-economically vulnerable households. Some researchers also participate.	Mostly students and activists with refugee families.	Members of the local community.	Local families together with individuals collaborating with the social inclusion programs of the member associations.
Form of organising production	Shared plot with raised beds, but members were able (on a previous site) to tend their own plots too. Seeds and yields are shared.	Shared plots on four connected allotment plots. Members are allowed to tend individual small plots within the site too. Allotment society regulations stipulate which proportion of the plots should be used to grow what.	The project functions more as an outdoor social centre than a garden. Production is not meant for individual use. It is rather shared and used as an input for community meals and events.	While initiated by several entities, largely lead by TARPUNA the management of most gardening slots was eventually taken over by a group of local residents with children. Hence member families take largest part of the production.

Nature-based solutions as discursive tools and contested practices in urban nature's neoliberalisation processes

Kotsila, Panagiota, Isabelle Anguelovski, Francesc Baró, Johannes Langemeyer, Filka Sekulova, and James JT Connolly. "Nature-Based Solutions as Discursive Tools and Contested Practices in Urban Nature's Neoliberalisation Processes." *Environment and Planning E: Nature and Space* 4, no. 2 (June 2021): 252–74. <https://doi.org/10.1177/2514848620901437>

Abstract

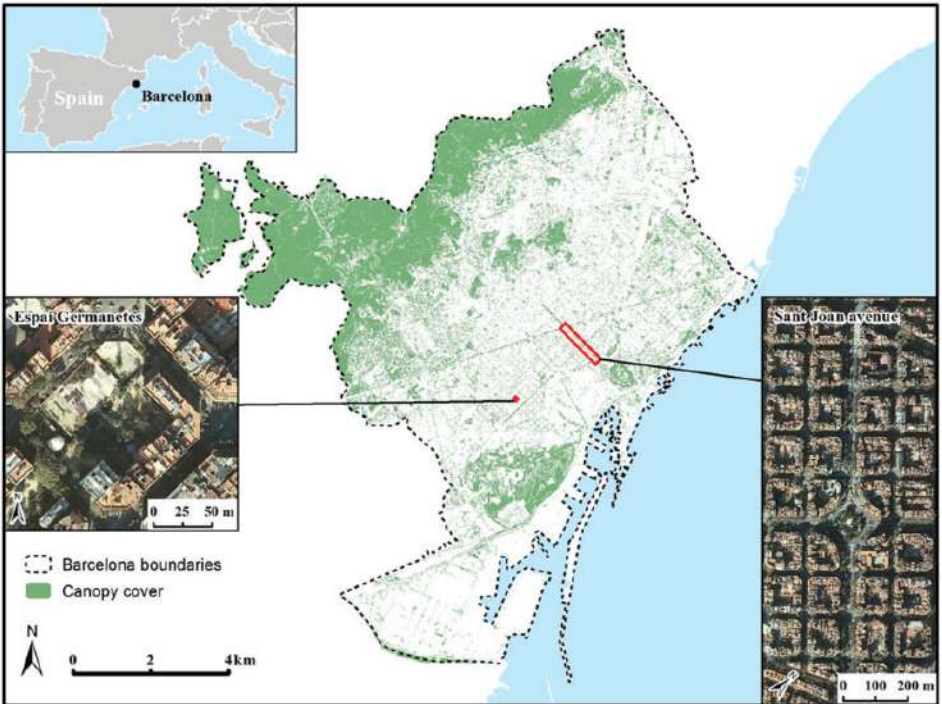
'Nature-based solutions' is the new jargon used to promote ideas of urban sustainability, which is gaining traction in both academic and policy circles, especially in the European Union. Through an analysis of the definitions and discourse around nature-based solutions, we discern a number of assumptions stemming from positivist science that are embedded in the term, and which we find create an inviting space for nature's neoliberalisation processes. We provide empirical analysis of how these assumptions realise in two city-initiated projects in Barcelona, Spain, that have been identified as nature-based solutions: the green corridor of *Passeig de Sant Joan* and the community garden of *Espai Germanetes* supported under the municipal *Pla Buits* scheme. Both projects were born in a neoliberal political climate, but their outcomes in terms of neoliberalism and its contestation were very distinct – not least because of the different forms of governance and socio-natural interaction that these two projects foster. Urban nature can serve elite economic players at the expense of widespread socio-ecological benefits. But it can also serve as a ground for the articulation of demands for open and participatory green spaces that go beyond precarious and controlled stewardship for, or market-mediated interactions with, urban nature. We urge for future research and practice on nature-based solutions to be more critical of the term itself, and to guide its instrumentalisation in urban planning away from neoliberal agendas and towards more emancipatory and just socio-ecological futures.

Summary of Results

'Nature-based solutions' is a concept that could assist the framing of neoliberalism as a nature-friendly process. Tendencies of urban nature's neoliberalisation can be evidenced in the implementation of projects that qualify as nature-based solutions. These tendencies are contested in various social arenas and especially by grassroots initiatives, even as they are part of nature-based solutions implementation, and in fact NBS practices are continuously shaped and contested in society. Their contradictions, challenges

and contestations should no longer escape academic or policy discussions around nature-based interventions and urban re-naturing. The term nature-based solutions can be recaptured to work more towards radical socioecological transformations that challenge the ‘no alternative’ logic of neoliberalism. But to achieve this, critical researchers and city governments engaging with issues of climate change adaptation and sustainability should no longer shy away from normatively re-defining what could qualify as (urban) nature-based solutions, and these definitions should align more with demands that come from socio-environmental movements and scholarly ideas of a different tradition (than economics or engineering) . In such manner, future visions of re-naturing and biodiversity could compliment and inform visions for emancipation, equity and justice that go beyond neoliberal capitalism.

Figures

Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification

Ana Terra Amorim Maia, Fulvia Calcagni, James John Timothy Connolly, Isabelle Anguelovski, Johannes Langemeyer, Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification, *Environmental Science & Policy*, Volume 112, 2020, Pages 254-263, ISSN 1462-9011, <https://doi.org/10.1016/j.envsci.2020.05.021>

Abstract

The extent to which new greening initiatives contribute to gentrification processes in urban areas is of rising interest to researchers and policymakers, but the precise (and often intangible) aspects of green spaces that embed them within gentrification processes are not well understood. The Cultural Ecosystem Services (CES) literature offers new ways of measuring these aspects. In this study, we use geo-located social media data to assess the value attributed to CES in 18 urban parks in Barcelona, of which 9 were shown to have experienced green gentrification in previous studies. We performed descriptive analysis and statistical independence tests on 703 photos downloaded from the social media platform Flickr. Of the 703 photos analyzed, 85% were taken in parks associated with green gentrification; nevertheless, around 80% of all photos depicted built infrastructures rather than ecological features – indicating that green gentrification is not strictly about greenness and how visitors value it. Statistical results show that parks that experienced green gentrification were significantly associated with “aesthetics” and “recreational activities”, whilst parks that did not experience green gentrification were significantly associated with “cultural identity” and “social activities”. These results suggest that justice outcomes following from the relationship between urban greening and gentrification are dependent on the social-cultural associations with green spaces that the ecosystem services framework formulates, making it a potentially powerful tool for understanding how to generate more just greening policies in cities.

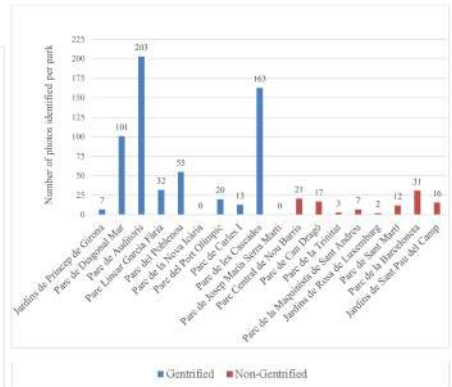
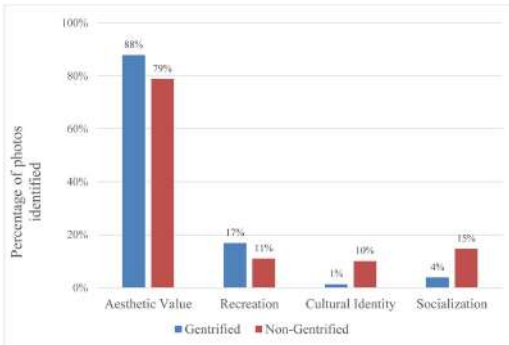
Summary of Results

Statistical results showed that parks that experienced green gentrification were significantly associated with “aesthetics” and “recreational activities”, whilst parks that did not experience green gentrification were significantly associated with “cultural identity” and “social activities”. These outcomes suggest that parks that produced higher aesthetic and recreational values were more exploited for new high-end real estate development and tourism—and thus associated with green gentrification—whilst parks that produced higher

social and cultural values were not. By offering spaces that fostered social cohesion, place-making and cultural identity, such as sports facilities, resting areas and urban gardens, the latter type of parks allowed residents to appropriate the features and amenities of the parks for their own needs, which, in turn, might have mitigated green gentrification in their neighborhood.

Another remarkable result was that both groups of parks presented similar levels of low to moderate greenness (relative to a non-developed preserved natural area), and similar proportion of green and non-green objects portrayed in the photographs (81% non-green vs 19% green). This finding suggests that the level or quality of the green in a park did not seem to influence gentrification. Rather, it was the infrastructure in and around the parks that seemed to attract people the most and motivate picture-taking. This tells us that green gentrification is not so much about the “green” contained in a park, but the multiple ways in which the green and the built combine to produce new cultural and economic values, which may then be exploited by planners and investors with inequitable outcomes for socially vulnerable residents, or reappropriated by the local communities, thus potentially strengthening social and cultural ties and nurturing a sense of place.

Figures

Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona

Carmen Pérez del Pulgar, Isabelle Anguelovski, James Connolly, Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona, *Cities*, Volume 96, 2020, 102438, ISSN 0264-2751, <https://doi.org/10.1016/j.cities.2019.102438>

Abstract

This paper examines recent urban green amenities directed toward children and families and develops a novel understanding of the ways in which children's socio-natures are made/unmade through such interventions. We employ ethnographic and archival analysis in two new parks – Poblenou and Nou Barris – in Barcelona to examine how a particular type of children's wellbeing, what we call “relational wellbeing” is shaped through the production of green-playful-child-friendly amenities. We find that planning processes and visions, urban development goals, and neighbourhood socio-material structure moderate the effect of green-playful-child-friendly amenities on relational wellbeing by directing how these spaces are used. This finding points toward the importance – for equity concerns – of accounting for the social and political processes that generate relational wellbeing. These processes are often reflective of broader economic agendas of urban transformation designed to extract value, control space, and/or legitimize speculative urban development – while sometimes eroding local socio-material conditions – to the point of producing green spaces of privilege, exclusion and control. The connection between relational wellbeing and green-playful-child-friendly interventions highlights the importance, within the urban environmental equity literature, of reconceptualising pathways of wellbeing and health beyond questions of spatial distribution of natural areas and offers a new perspective for the development of future guidelines on green-playful-child-friendly space policies.

Summary of Results

In Barcelona, children who play in the Parc Central de Nou Barris are familiar with its swings and know all the hiding places. They can tell us what their favorite places are, and where their home is. They know the rules, what they are scared of, what they can and can't do, regardless of what the posters or their parents say. They negotiate among themselves who turn it is next on the zip line or the best way to recover a ball stuck in a treetop. In short, we see a repertoire of interactions with the social and material environment that

corresponds to the much sought after concept of “free play”. In addition, as a park frequented for recreation, socialization and informal care, the responsibility towards the care of children is shared among users. Relational well-being is taking place: Social relationships, connections, and interactions that produce well-being.

In contrast, in the Parc del Center del Poblenou the use that children make of the equipment is reduced to its most obvious functionalities and the few social interactions are mediated by the adults who accompany them. The risk and limits of children's play are also guided by adults: "you're going to hurt yourself", “say you're sorry”, "ask if you can play with their ball." This lack of autonomy and exploration collides with what we might expect from a play space that in principle gives more access to natural elements and creative play equipment. In contrast to Nou Barris, childcare is reduced to the paternal / maternal-child bond and parents hardly interact with other adults. The duration of visits to the park is short, and the regularity is low.

Figures

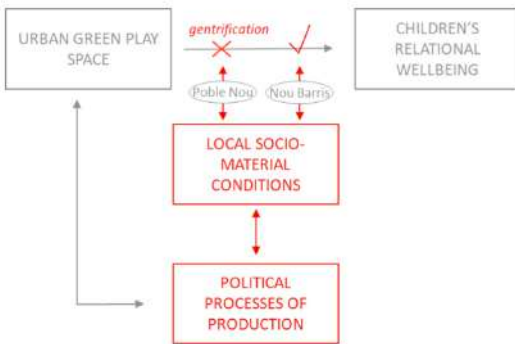

Fig. 7. Children's urban socio natures and the pathways for relational wellbeing.

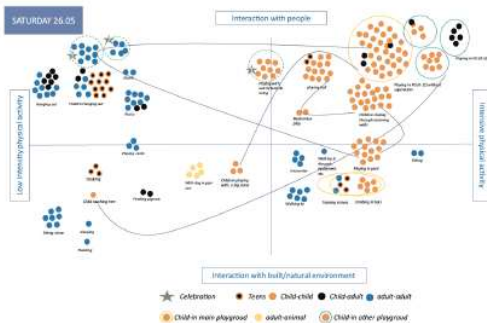

Fig. 1. Diagram of activities based on the intensity of the physical activity, of the interactants, and the interacting elements/agents. Two examples of a weekend day in May in Parc Central de Poble Nou and Parc Central de Nou Barris.

School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens

Francisc Baró, David A. Camacho, Carmen Pérez Del Pulgar, Margarita Triguero-Mas, Isabelle Anguelovski, School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens, *Landscape and Urban Planning*, Volume 208, 2021, 104019, ISSN 0169-2046, <https://doi.org/10.1016/j.landurbplan.2020.104019>

Abstract

A mounting body of research shows strong positive associations between urban nature and child well-being, including benefits related to mental and physical health. However, there is also evidence that children are spending less time in natural environments than previous generations, especially those living in deprived neighborhoods. To date, most studies analyzing children's (unequal) exposure or access to urban green and blue spaces focus on residential metrics while a school-based perspective, also an essential part of children's daily experience, is still understudied. The overall goal of this research is to assess spatially the amount and main components of green infrastructure within and around a sample of primary schools ($n = 324$) in the city of Barcelona, Spain, and to examine the equity implications of its distributional patterns. A multi-method approach based on GIS, correlation and cluster analyses, and an online survey, is used to identify these patterns of inequity according to three main dimensions: socio-demographic disparities across neighborhoods; school type (public, charter and private); and the frequency of outdoor educational activities organized by schools. Results show that schools located in the wealthiest neighborhoods are generally greener, but inequities are not observed for school surrounding green infrastructure indicators such as access to public green spaces or between public and charter schools. Survey results also indicate that greener schools generally organize more nature-based outdoor activities than those with less exposure to urban nature.

Summary of Results

Our findings show that schools located in the wealthiest neighborhoods of Barcelona have generally greener schoolyards, for example in terms of tree cover. In contrast, schools in lower-income neighborhoods have generally less inner greenery, though they have access to more nearby parks and playgrounds. The study also reveals that private schools have clearly the greenest settings (although only 9 were included in the analysis), while public

schools (163 analyzed) are generally greener than charter schools (152 analyzed). Finally, the research also found that greener schools generally organize nature-based outdoor activities more frequently than less green schools, which suggests a potential exacerbation of green inequalities among children in Barcelona.

In the light of these findings, we contend that multiple indicators of urban nature and different dimensions of equity should be considered to improve justice in the implementation of school-based re-naturing and outdoor educational programs. As urban outdoor spaces have become even more important daily spaces for children during the COVID-19 pandemic, cities should ensure to provide safer and more dynamic learning and playful environments inside and directly around schools, with particular concern for addressing existing environmental inequities.

Figures

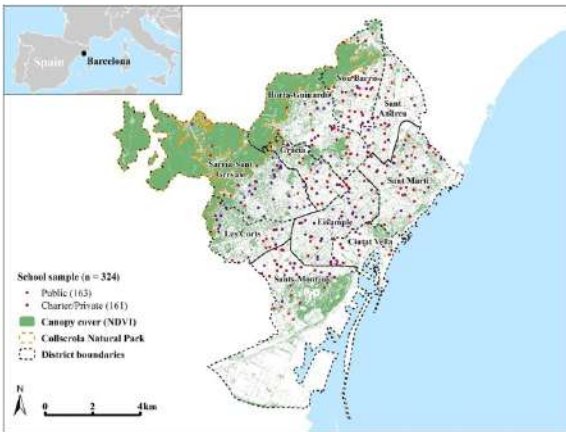

Fig. 1. Barcelona municipality displaying the distribution of the sampled primary schools and the plant canopy cover based on a Normalized Difference Vegetation Index (NDVI) map. Source: own elaboration based on Barcelona City Council datasets.

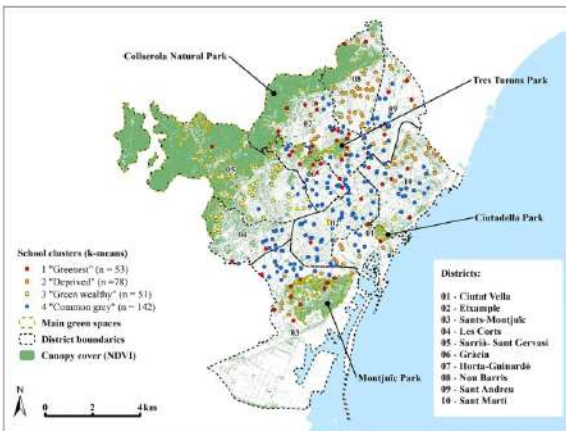

Fig. 3. Spatial distribution of school clusters. The number of schools per cluster is indicated with n. Source: own elaboration based on Barcelona City Council data

Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces

Emilia Oscilowicz, Jordi Honey-Rosés, Isabelle Anguelovski, Margarita Triguero-Mas & Helen Cole (2020) Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces, *Local Environment*, 25:10, 765-786, DOI: [10.1080/13549839.2020.1835849](https://doi.org/10.1080/13549839.2020.1835849)

Abstract

It has been well established that gentrification can undermine access to green amenities for socially vulnerable residents through socio-cultural or physical displacement from working-class and minority neighbourhoods. However, in the growing literature on environmental gentrification, little attention has been given to the impacts of gentrification on young families and children, especially in neighbourhood green spaces where children socialise and play. Using observational methods, surveys and interviews, we assessed perceptions and use of green play spaces in two neighbourhoods of Barcelona at different stages of gentrification. One neighbourhood suffers from advanced residential, commercial and tourism-led gentrification (La Ribera) while the other (Poblenou) experiences more recent gentrification. We find that advanced and more complex processes of gentrification are more likely to be associated with dissatisfaction of public space and less use by children and families. We also observe lower levels of trust, increased delinquency and a greater sense of insecurity. In contrast, early-stage gentrification is linked to new place relations and attachment around green play spaces that are highly used by children and their families. Yet, our research also shows that neighbourhood gains in terms of increased access and use of green play spaces might be short-lived as residents there point to fear of displacement. Our findings thus reveal how gentrification can operate to offer short-term green benefits but possible long-term losses for socially vulnerable families in gentrifying neighbourhoods.

Summary of Results

This research investigates how gentrification may impact sense of community amongst families in gentrifying neighborhoods. We found that play spaces in Poblenou, a neighbourhood in the early stage of gentrification, were heavily used by families and played a functional role in building community. Meanwhile in La Ribera, a neighbourhood at a later stage of gentrification and having undergone pedestrianization and greening much earlier, green play

spaces were not necessarily used by children, but predominately by adults or young adults where low playground use and negative perceptions of the public space was accompanied by strong feelings of community loss, housing insecurity, delinquency, and street and commercial touristification. These observations are supported by quantitative survey data from local schools, as well as qualitative interview data from parents.

Overall, we found that advanced and more complex processes of gentrification are more likely to be associated with lower levels of satisfaction of public space used less frequently by children and families. In contrast, early-stage gentrification is linked to new place relations and attachment around green play spaces that are highly used by children and their families. The contrasting stories we heard at La Ribera and Poblenou point to a fragility of community spaces during processes of neighbourhood change and suggest that the current success in Poblenou is by no means a guarantee of success in the future. Our research further emphasizes the importance of continued dialogue with residents over their concerns and fears regarding public places. A sense of safety and security in contentious spaces can be improved by supporting the perceptions of current residents through consultation, street policing, community policing, and occupation of space by residents.

Figures

Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders

Triguero-Mas M, Anguelovski I, Cirac-Claveras J, Connolly J, Vazquez A, Urgell-Plaza F, et al. Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders. *Prev Chronic Dis* 2020;17:200087. DOI: <http://dx.doi.org/10.5888/pcd17.200087>

Abstract

The number of urban community gardens, including those on rooftops, is increasing. However, few studies have explored the benefits of these gardens for people with intellectual disabilities or mental health disorders. We evaluated the association between urban rooftop gardening and quality of life of individuals with moderate to very marked disability. We collected quality of life information with a preliminary version of the INTEGRAL Scale questionnaire from all gardeners (n = 54) and among a comparison group of nongardeners (n = 43). We also conducted semi-structured interviews with participants and technicians, and made field observations. Our results indicated that urban rooftop gardening was associated with better personal development and suggested enhanced physical and emotional well-being, sense of purpose, social inclusion, interpersonal relations (including new perspectives on the urban environment and the changes in social roles), and general quality of life. Our study extends the evidence on the potential benefits of urban rooftop gardening in general, and specifically for those with intellectual disabilities and mental health disorders.

Summary of Results

We evaluated whether participating in an urban rooftop gardening program was linked to better quality of life for individuals with moderate to very marked disability derived from intellectual disabilities and mental health disorders. Both our qualitative and quantitative results indicated that gardening was associated with personal development and emotional well-being (eg, feelings of freedom; enhanced autonomy, capacity to deal with frustration and disappointment). Moreover, our qualitative findings suggested that gardening was linked to physical well-being (increased energy and getting around one's own limitations), social inclusion and interpersonal relations (new and improved relationships with others, reformed relationships with the city, and acquiring a new role in the society), and sense of purpose (such as finding

themselves). Our quantitative results also indicated that gardening may be associated with quality of life overall.

We explored the range of quality of life benefits associated with urban rooftop gardening by individuals with intellectual disabilities and mental health disorders. Our findings indicated better personal development and suggested enhanced physical and emotional well-being, sense of purpose, social inclusion, interpersonal relations, and general quality of life associated with gardening. This study extends the existing evidence on the potential benefits of gardening. It also suggests that interventions such as ours are opportunities to promote green, healthy, and equitable cities for a variety of residents. Rooftop gardening may enhance health equity in a broad sense, providing a space where those with mental and intellectual disabilities can improve their quality of life.

Figures

The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics

Carmen Pérez-del-Pulgar, Isabelle Anguelovski, Helen V.S. Cole, Jeroen de Bont, James Connolly, Francesc Baró, Yesika Díaz, Mario Fontán-Vela, Talita Duarte-Salles, Margarita Triguero-Mas, The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics, *Environmental Research*, Volume 200, 2021, 111326, ISSN 0013-9351, <https://doi.org/10.1016/j.envres.2021.111326>

Abstract

Urban outdoor play spaces are reported to improve children's health. However, there is little empirical evidence on the impact of outdoor play spaces on childhood mental and behavioral health. To fill this gap, we investigated the associations between residential proximity to outdoor play spaces and the prevalence of diagnosed mental and behavioral disorders. We explored whether these associations differ by individual and area-level socio-economic status (SES). This cross-sectional study included 151,110 children who were 0-12 years old in 2014 and were visited in public primary health care centers in Barcelona (Spain). Each child's demographic and mental and behavioral disorders information was extracted for 2005-2014, including diagnoses on disorders of psychological development together with other four types of mental and behavioral disorders. The pediatrician diagnosed mental and behavioral disorders we explored in this study were: mood/affective; neurotic, stress-related and somatoform; psychological development; behavioral and emotional; and overall mental and behavioral disorders. We assessed 300 m network buffer residential proximity to overall outdoor play spaces (i.e., the overall sum of play spaces of any type), outdoor green play spaces, and to a diversity of outdoor play spaces. We used robust Poisson regression models to investigate the association between proximity to outdoor play spaces indicators and each health outcome. We tested interaction terms for indicators of proximity to outdoor play spaces and individual and area SES. For measures with significant interaction terms, we conducted stratified models. We found residential proximity to outdoor play spaces to be protective of disorders of psychological development. Proximity to overall outdoor play spaces, proximity to outdoor green play spaces and proximity to a greater diversity of outdoor play spaces were associated with a 4% (95% CI: 1,7), 4% (95% CI: 1,7) and 5% (95% CI: 2,9) lower prevalence rates of disorders of psychological development respectively. Most of the associations were found to be in the same direction-although more pronounced-in low SES areas, but in the

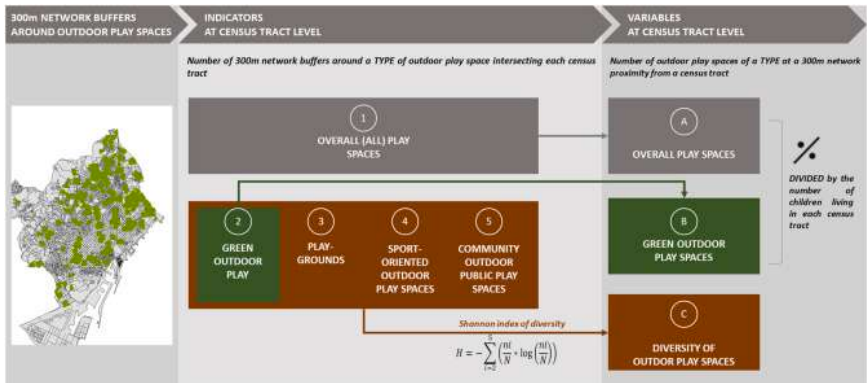
opposite direction for children living in high SES areas. No differences in these associations were found by individual SES. Residential proximity to outdoor play spaces is protective of children's mental and behavioral health living in low SES areas.

Summary of Results

The association we found between proximity to overall outdoor play spaces with lower prevalence of disorders of psychological development is novel. We hypothesize that our findings could be explained by the activities that outdoor play spaces have been shown to offer. For example, previous research has indicated that a higher presence of outdoor play spaces is associated with greater overall physical activity. Outdoor play spaces have also been linked to other precursors of better mental health such as active participation and interaction, negotiation of one's identity and sense of purpose, awareness of one's self and others, experience of independent mobility, free play and exploratory thinking, stress mitigation, and attention restoration.

Our results point to a modification of the association between residential proximity to outdoor play space and mental and behavioral health by area-level socio-demographic characteristics in a manner consistent with previous literature, suggesting that outdoor play spaces may mitigate the negative influences of other aspects of the physical environment, such as poor housing, deteriorated neighborhoods, overcrowded schools, or the prevalence of crime and violence. Thus, the role of residential proximity to overall outdoor play spaces, green outdoor play spaces as well as to a diversity of these could be especially important and protective for children's mental health in lower SES areas, indicating strong environmental justice and health equity benefits.

Figures

Graph 1. Illustration of the process of composition of the exposure variables.

The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project

Zografos, Christos & Klause, Kai & Connolly, James & Anguelovski, Isabelle. (2020). The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project. *Cities*. 99. 102613. 10.1016/j.cities.2020.102613. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2020.102613>

Abstract

As the vulnerability of cities to the effects of climate change increases, so does the urgency of and interest in urban transformational adaptation. To date, however, research has not looked empirically at how "everyday" urban politics shape the multi-scalar political constraints that prevent municipalities from implementing transformational adaptation. We analyze the Poblenou superblock project in Barcelona, Spain as an effort to enact transformational land use planning linked with climate adaptation efforts. We find that the key driver behind opposition is the everyday political struggle for municipal authority, which materializes in clashing visions for the future city - and who has the political clout to define and own them. We show that urban transformation is at least as much about competitive urbanism and related short-term political gains as it is about the importance of environmental and quality-of-life benefits that are ostensibly the target of interventions. We also highlight how civic and political contestation over the authority of 'climate champions' can jeopardize not only transformational adaptation achievements, but also the political survival of champions themselves. We conclude that transformational adaptation can be obstructed not only out of fear for the material and political effects of transformation per se, but also because of the message it conveys as concerns of who has the authority to decide for "the common good". play spaces is protective of children's mental and behavioral health living in low SES areas.

Summary of Results

Our analysis of the pilot Superblock in Poblenou shows that challenges to implement urban climate adaptation planning of a transformational nature like the Superblocks are more driven by competitive urbanism and related to short-term political gains than by the contested importance of environmental benefits framed by those interventions. Because of the scope of changes needed, transformation adaptation is a fight involving political ideology, urban

development, market forces and globalization, and political transitions and self-determination more than it is a fight over different visions for environmental policy and planning. In short, we argue that resolving local struggles for authority is a necessary condition for transformational urban adaptation. In order for an urban planning initiative like the Superblocks to move beyond incremental approaches, the initiative itself must have transformational outcomes, but must also be accompanied by a transformational process of resolving local struggles for authority. In Barcelona and Poblenou in particular, implementing a project like the superblocks created an ideological tug-of-war in which the power to frame and enforce interpretations of the city model and visions of the future city was fought out. Therefore, we see that urban transformational adaptation must confront unavoidable socio-political and structural barriers to move forward. Transformations are at least as much about the fight for power as about transforming material relations, or environmental issues themselves. Far from being solely about the best way to address climate change, environmental policy, or sustainability planning, political barriers to transformational adaptation involve a structural battle over who has the right to design and brand the new model for the city - and who can and/or will harness political gains from it.

Figures

Summary of key analytical points.	
Political challenges for transformational adaptation	Illustrations from Poblenou Superblock pilot
Overcoming fragility of municipal authority	Countering resistance against the new mayor (Ada Colau), and her non-traditional, grassroots-based political party Fighting opposition to new policies that question real estate speculation, business-centered decision-makers, and a growth-oriented model of urban development
Gaining political credit	Constructing a vision for Superblocks that moves away from an initial framing of it as a project supporting (automobile) businesses Differentiating oneself from previous center-right governments and imprinting new types of left-wing policies
Controlling economic agenda and political status of the city	Defining and branding the new Barcelona city model Developing municipal policy centered on residents' quality of life and access to an affordable and livable city Making decisions for Barcelona as a city with specific environmental needs within a broader context of conflict over Catalonia's independence
Supporting civic participation and envisioning the future of the city	Preempting over perceptions of lack of transparent, prior communication among the local business community Overcoming perceptions of a project controlled by technocrats (e.g. municipal technicians, and outside experts) and "desk intellectuals", and of a move away from long-term, citizen-driven urbanism Surmounting ideological differences over the city's future growth and development

How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies

Argüelles, Lucía & Anguelovski, Isabelle & Sekulova, Filka. (2018). How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies. *Journal of Rural Studies*. 62. 10-20. 10.1016/j.jrurstud.2018.06.005. <https://doi.org/10.1016/j.jrurstud.2018.06.005>

Abstract

Cities are seeing the resurgence of urban and peri-urban agriculture as well as the rise of food councils and assemblies as an opportunity to discuss and revise their food politics and promote more sustainable food policies and programs. That is the case of Barcelona, who in recent years has, for example, organized several open workshops about the city's food sovereignty (Llaurant Barcelona), supported farmers' markets (Marcat de la Terra) or promoted local products on municipal markets (Mercats Verds). Yet, programs intended to support more sustainable agriculture are often based on market-led models to add value to certain distinctive products. In this context, quality food schemes emerged: spaces in which particular products or characteristics are ascribed certain superiority that allows the producers to obtain premium prices or sell to exclusive markets. We analyze the contradictions embedded in the quality food strategy by looking at the effects and meaning for farmers in an agricultural area of Barcelona (Baix Llobregat and Garraf) where many of these programs overlap. We argue that the use of market-based and entrepreneurial logics and the focus on quality and gastronomy for the benefits of urban customers bring new challenges to producers. These artificial quality food schemes result in new forms of rule to farmers. Their implementation raises several questions in terms of how "quality" products are identified and rated and for whom, with further implications on how farmers adopt these programs.

Summary of Results

Although a rather large scholarship exists on the underlying rationale, logics and implications of QFSs, the way these instruments intersect in practice with farmers' aspirations and lived experiences remain unexplored. In this paper, we attempt to address this gap by looking at the meanings and implications of these programs for farmers in a peri-urban agricultural area of Barcelona (Baix Llobregat and Garraf), where quality schemes are being promoted to sustain small-scale farming. While QFSs programs often use a discourse of urban and

rural reconnection, we find that top-down, unbalanced, and inequitable urban-rural politics are often embedded in these newly created quality schemes. These politics play an important role in defining how and why these schemes are designed – and for whose benefit. Our data analysis also reveals the unresolved challenges faced by farmers embedded in QFSs. As a result, we argue that, in this case, despite the new opportunities for marketing and commercialization that these programs have brought, QFSs do not represent a long-term solution for sustainable agriculture because:

i) QFSs create new organizational and managerial barriers to farmers and leave important challenges unresolved. For example, QFSs assumes the rise of small farmers' entrepreneurship (increased effort put in commercial and logistic tasks) while leaving the wholesale market, Mercabarna, for big players (not solving the issue of low prices there).

ii) QFSs involve imposed schemes and rules on farmers and favor power and privilege dynamics between urban and rural sites. The tensions with urban dwellers (consumers, technicians, or environmentalists) reveal an overall perception that the rural - the farming - is abandoned, devalued and/or prosecuted (in line with those found in Sempere 2005 at the same area).

To conclude, while QFSs programs in theory aim to protect a sustainable form of farming by “qualifying” it and by creating new venues for direct marketing strategies, they do so without considering farmers' aspirations and capacities, nor the structural context in which these exchanges take place. The quality strategy seems imposed, and the so-called quality food artificial.

Figures

CATALÁN

Resum de Recerca

Recerca sobre justícia urbana a Barcelona
2017-2021 per polítics i planificadors

Per BCNUEJ

(Catalán)

Resum de Recerca

Recerca sobre justícia urbana a Barcelona
Barcelona 2017-2021 per polítics i planificadors

Per Barcelona Lab for Urban
Environmental Justice & Sustainability
(BCNUEJ)

Table of Contents

A 'fertile soil' for sustainability-related community initiatives: A new analytical framework	4
Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona	6
Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona.....	8
Creating urban green infrastructure where it is needed - A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona	10
Real Estate Crisis Resolution Regimes and Residential REITs: Emerging Socio-Spatial Impacts in Barcelona	12
Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens	14
Nature-based solutions as discursive tools and contested practices in urban nature's neoliberalisation processes.....	16
Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification.....	18
Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona.....	20
School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens	22
Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces.....	24
Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders.....	26
The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics	28
The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project.....	30
How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies	32

A 'fertile soil' for sustainability-related community initiatives: A new analytical framework

Sekulova, Filka, Isabelle Anguelovski, Lucia Argüelles, and Joana Conill. "A 'Fertile Soil' for Sustainability-Related Community Initiatives: A New Analytical Framework." *Environment and Planning A: Economy and Space* 49, no. 10 (October 2017): 2362–82. <https://doi.org/10.1177/0308518X17722167>

Abstract

Una de les poques respostes emergents a les actuals crisis ecològiques, socials, polítiques i econòmiques ha estat l'aparició d'iniciatives comunitàries en una sèrie de diferents fórmules i contextos geogràfics. Explorem la seva aparició i evolució més enllà de l'anàlisi d'un conjunt fix de factors que s'espera que contribueixin a la seva iniciació i creixement. En revisar les trajectòries de diverses iniciatives a la regió de Barcelona (Espanya), argumentem que la metàfora del sòl fèrtil proporciona un marc útil per descriure o explicar el desordenat procés d'aparició i evolució de projectes de base i comunitaris. El sòl fèrtil s'entén aquí com una qualitat particular de la textura social, caracteritzada per la seva riquesa, diversitat, incògnites, però també per múltiples tensions i contradiccions. Tot i això, no només la diversitat de factors, sinó la qualitat de la seva relació mútua, fa que el sòl sigui «fèrtil» per a l'aparició de nous grups i la continuació dels existents. És important destacar que la base social aparentment desordenada en què sorgeixen les iniciatives comunitàries es nodreix de les seves contradiccions interiors i externes. De la mateixa manera, l'espai obert per fer front a racionalitats conflictives crea les condicions per a que sorgeixin estratègies i estructures noves i més resistents. A mesura que s'estableixen les iniciatives comunitàries, els «dilemes fèrtils» als quals s'enfronten sovint es converteixen en un motor clau del seu context evolutiu, contribuint a l'aparició de nous imaginaris socials i formes de produir canvis socials.

Summary of Results

Un resultat clau que es desprèn de les entrevistes a Barcelona és que la pròpia existència i resistència d'iniciatives comunitàries enmig de condicions estructurals i econòmiques hostils es poden percebre com un èxit en si mateix i, per tant, com un factor que contribueix a la fertilitat de la base social. Algunes iniciatives sorgeixen com a resultat de tensions (per exemple, la manca d'un sistema de producció d'aliments local i ecològic equitatiu). D'altres continuen existint malgrat les tensions, mentre intenten treballar amb les tensions (per exemple, una granja ecològica local que va perdre el suport d'un

dels seus grups de consumidors). Sovint, els dilemes als quals s'enfronten els CBIs són els brots o projeccions d'un dilema més gran, que una sola entitat no pot resoldre per si sola, com ara la necessitat de canviar el model actual de subministrament d'aliments o d'energia. Els conflictes viscuts a nivell d'ICB solen ser el resultat de la divisió social, l'exclusió i les desigualtats estructurals que penetren a tota la societat.

Figures

Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona

Anguelovski, I., J. Connolly, L. Masip, and H. Pearsall. 2018. "Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona." *Urban Geography* 39 (3):458-491. <https://doi.org/10.1080/02723638.2017.1349987>

Abstract

Fins ara, poc se sap sobre fins a quin punt la creació d'espais verds municipals en tota una ciutat aborda les desigualtats socials o racials en la distribució dels recursos mediambientals, o si aquesta agenda crea o contribueix a la gentrificació verda. En aquest estudi, avaluem els efectes de la creació de 18 espais verds en barris socialment vulnerables de Barcelona durant la dècada de 1990 i principis de la dècada del 2000. Vam examinar l'evolució al llarg del temps de sis indicadors de gentrificació sociodemogràfica a les zones properes als espais verds en comparació amb el districte sencer. Els nostres resultats indiquen que els nous parcs del nucli antic i els barris antigament industrialitzats semblen haver experimentat una gentrificació verda. En canvi, la majoria de les zones deprimides econòmicament i els barris obrers amb un parc d'habitatge menys desitjable i més aïllats del centre de la ciutat van guanyar residents vulnerables a mesura que es tornaven més verds, cosa que indica una possible redistribució i una major concentració de residents vulnerables a través de la ciutat.

Summary of Results

El nostre estudi indica clares tendències de gentrificació verda a diverses zones històricament pobres de Barcelona. També revela que els impactes de la creació de parcs en barris socialment vulnerables depenen del seu context de creació, establiment i tot l'entorn construït. A Barcelona, sembla que s'ha produït una gentrificació verda en parcs situats en barris més desitjables com les antigues zones industrials (i a primera línia de mar) dels districtes de Sant Martí i Ciutat Vella o a la zona sud d'Horta-Guinardó. Als parcs situats en barris deprimits econòmicament i extremadament densos, com el Raval de Ciutat Vella, o en barris amb un parc edificable semi-antic establerts històricament en temps de dictadura o als inicis de la transició, sembla que no s'ha produït gentrificació verda.

Figures

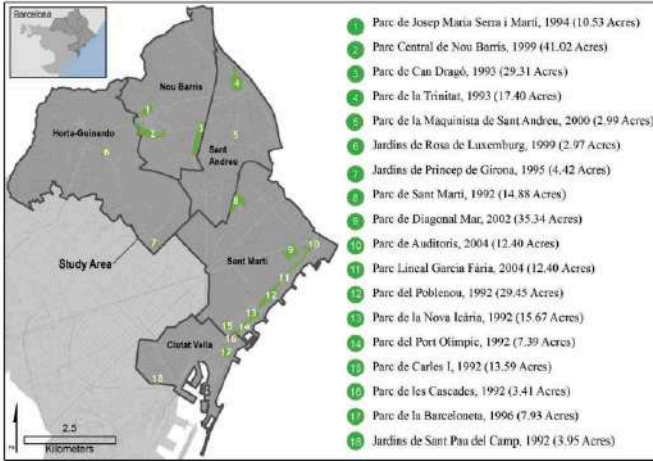

Figure 5. In green, parks built between the period 1992–2004 within the Ciutat Vella, Sant Martí, Sant Andreu, Nou Barris, and Horta-Guinardó districts.

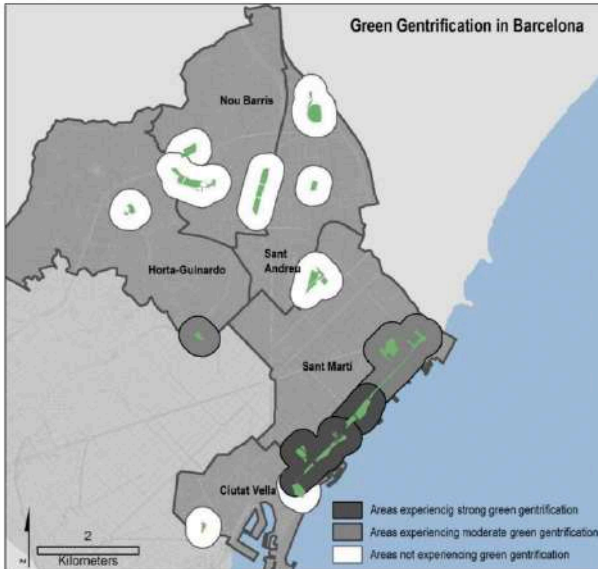

Figure 12. Areas where strong, moderate, and no green gentrification seem to be occurring.

Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona

Francesc Baró, Amalia Calderón-Argelich, Johannes Langemeyer, James J.T. Connolly, Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona, Environmental Science & Policy, Volume 102, 2019, Pages 54-64, ISSN 1462-9011, <https://doi.org/10.1016/j.envsci.2019.08.016>

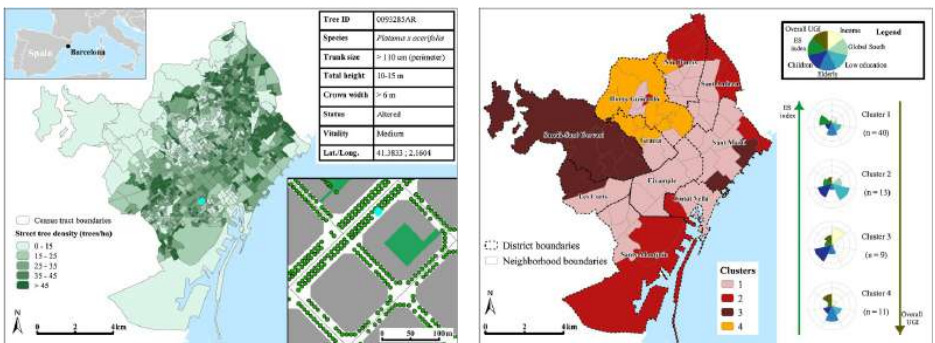
Abstract

L'arbrat de trama urbana és un component important de la infraestructura verda a les ciutats, ja que proporciona múltiples serveis ecosistèmics (SE) i, per tant, contribueix a la resiliència, la sostenibilitat i la habitabilitat de les ciutats. Tot i així, l'accés a aquests beneficis pot mostrar una distribució desigual entre el teixit urbà, que pot conduir a desigualtats socioambientals. Alguns estudis han analitzat les implicacions de la justícia distributiva dels patrons espacials l'arbrat urbà, però generalment sense quantificar els serveis ecosistèmics que proporcionen. Aquesta investigació va estimar la quantitat de contaminació eliminada de l'aire, mitigació de l'escorrentia de la precipitació i la regulació de la temperatura proporcionada pels aproximadament 200.000 arbres dels carrers de Barcelona, Espanya, mitjançant l'eina informàtica i-Tree Eco. Els resultats es van agregar a nivells de barri ($n = 73$) i de secció censal ($n = 1068$) per detectar associacions amb la distribució de cinc variables demogràfiques indicadores de vulnerabilitat social: renda familiar, residents del sud global, residents amb baix nivell d'estudis, gent gran i nens. Les correlacions es van avaluar mitjançant anàlisis bivariades, multivariants i de clústers, inclòs un model espacial autoregressiu. A diferència d'altres estudis anteriors, en aquest cas no s'han trobat evidències d'una associació significativa i positiva entre la distribució de residents de baixos ingressos o del sud global i una quantitat inferior de beneficis de l'arbrat urbà de Barcelona. Més aviat, un major subministrament de serveis ecosistèmics de l'arbrat es va associar a certs tipus de poblacions vulnerables, especialment per la gent gran. Els nostres resultats també suggereixen que els arbres dels carrers poden tenir un important paper redistributiu en relació amb la provisió local de serveis ecosistèmics de regulació, ja que no tenen una distribució tan agregada i irregular com altres components de la infraestructura verda urbana com els parcs o jardins, especialment en ciutats compactes com Barcelona. A la llum d'aquestes conclusions, afirmem que la planificació de la infraestructura verda urbana hauria de tenir en compte les implicacions distributives associades als beneficis de l'arbrat de trama urbana.

Summary of Results

Els resultats mostren que les àrees amb més accés als beneficis de l'arbrat urbà tendeixen a coincidir amb els barris amb una elevada proporció de gent gran resident. És el cas dels districtes central i nord de l'Eixample i Sant Martí, on arbres grans i madurs voregen carrers amples, malgrat en aquesta zona existeixen poques zones verdes històriques com parcs i jardins. Els barris més obrers de Nou Barris i Sant Andreu també es beneficien substancialment de l'arbra urbà. A diferència de resultats anteriors d'estudis en ciutats dels Estats Units, no vam trobar una associació entre menys arbrat i residents de classe treballadora o provinents del sud global. No obstant això, alguns casos particulars com El Raval podrien ser una excepció d'aquesta tendència general, ja que es tracta d'un barri compacte de baixos ingressos amb una elevada proporció de residents del sud global i molt pocs arbres. Curiosament, les zones més riques de la ciutat com Sarrià-Sant Gervasi i Les Corts tenen proporcionalment menys arbrat urbà, tot i que tenen una major presència de parcs locals i zones verdes privades, lo qual pot compensar aquesta mancança. La nostra investigació suggereix que l'arbrat de trama urbana pot tenir jugar un paper important en la redistribució dels beneficis locals relacionats amb la regulació de la temperatura o el control de l'escorrentia en esdeveniments extrems com onades de calor o precipitacions extremes. Això té particular importància en ciutats compactes i pot convertir-se en una estratègia d'enverdiment important per fer front a les desigualtats en l'accés a aquests serveis ecosistèmics derivats de la distribució generalment desigual i irregular de les altres zones verdes. En aquest sentit, els arbres dels carrers poden suplir d'alguna manera la manca d'aquestes zones verdes perquè requereixen menys espai i són bastant fàcils d'integrar en l'espai públic, contribuint així a la justícia ambiental i climàtica. Les ciutats de tot el món s'enfronten actualment a diversos reptes ambientals i riscos relacionats amb el canvi climàtic, per tant, l'anàlisi des d'una perspectiva de justícia ambiental (i climàtica) urbana és cada vegada més important a l'hora d'examinar els diferents tipus de distribució desigual d'impactes així com l'accés als recursos i equipaments ambientals i comunitaris. Els diferents tipus d'espais verds ofereixen avantatges diferents als residents, però no tots els beneficis proporcionen el mateix grau de salut, benestar i serveis.

Figures

Creating urban green infrastructure where it is needed – A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona

Johannes Langemeyer, Diego Wedgwood, Timon McPhearson, Francesc Baró, Anders L. Madsen, David N. Barton, Creating urban green infrastructure where it is needed – A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona, *Science of The Total Environment*, Volume 707, 2020, 135487, ISSN 0048-9697
<https://doi.org/10.1016/j.scitotenv.2019.135487>

Abstract

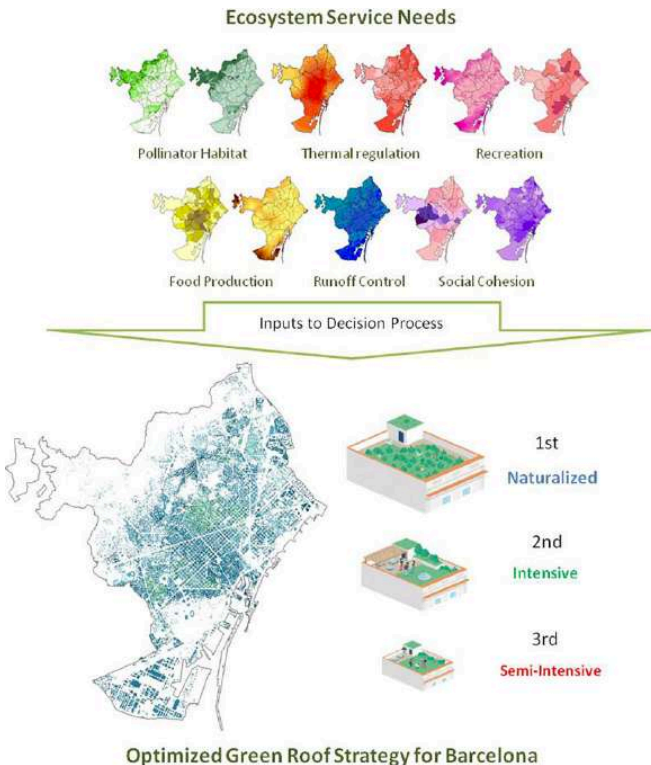
A mesura que les ciutats s'enfronten a una creixent pressió per les tendències de densificació, els sostres o cobertes verdes representen una font valuosa de serveis ecosistèmics per als residents de metròpolis compactes on l'espai verd disponible és escàs. No obstant això, fins ara s'ha dut a terme poca investigació sobre els beneficis holístics de les cobertes verdes a escala de tota la ciutat, i a més, els responsables polítics locals no disposen d'unes guies pràctiques per informar sobre el potencial d'ampliació de la superfície de cobertes verdes. Aquest estudi aborda aquest problema desenvolupant una eina de selecció multicriteri espacial aplicada a Barcelona (Espanya) per determinar: 1) on s'haurien de prioritzar les cobertes verdes a Barcelona en funció de la demanda suscitada per experts per a una àmplia gamma de serveis ecosistèmics i 2) quin tipus de disseny de possibles cobertes verdes optimitzaria el proveïment de serveis ecosistèmics. Com a aportacions al model, es van seleccionar quinze indicadors espacials com a indicadors de dèficits i demandes de serveis ecosistèmics (regulació tèrmica, control d'escorrentia, hàbitat i pol·linització, producció d'aliments, recreació i cohesió social) juntament amb cinc alternatives de decisió per al disseny de cobertes verdes (extensiu, semiintensiu, intensiu, naturalitzat i parcel·la de cultiu). Aquests indicadors i alternatives es van analitzar probabilísticament i espacialment, i després es van ponderar segons els comentaris dels experts locals. Els resultats de l'avaluació indiquen que hi ha una gran demanda a tot Barcelona per als serveis ecosistèmics que les cobertes verdes podrien proporcionar, especialment als barris residencials densos i al sud industrial. Els experts van identificar l'hàbitat, la pol·linització i la regulació tèrmica com els serveis ecosistèmics més necessaris, amb el control de l'escorrentia i la producció d'aliments com els menys exigits. Les cobertes naturalitzades van generar els nivells potencials de subministrament de serveis ecosistèmics més elevats per al 87,5% de la superfície del terrat, a part de les zones més reduïdes al centre de Barcelona, on els terrats intensius es van identificar com el disseny preferible de coberta verda. En general, el model espacial desenvolupat en aquest estudi ofereix una selecció flexible basada en l'anàlisi de decisions multicriteri espacial que es pot ajustar fàcilment per orientar polítiques municipals d'altres

ciutats considerant l'eficàcia de la infraestructura verda com a font de serveis ecosistèmics.

Summary of Results

Els resultats dels models operacionalitzats en aquest estudi a nivell de tota la ciutat ofereixen diverses conclusions que donen suport a la futura política d'ús del sòl a Barcelona, però també són aplicables al desenvolupament de la infraestructura verda en altres llocs. Des d'una perspectiva de prioritització, el model va identificar nombrosos barris de tota Barcelona on les cobertes verdes podrien oferir importants solucions basades en la natura als reptes ambientals de la ciutat. Com era d'esperar, les àrees que s'identifiquen com a prioritàries de cobertes verdes, tendien a ser barris urbanitzats densament poblats, sovint amb poblacions residencials diverses. El desenvolupament de recursos humans en aquestes àrees podria ser directament beneficiós per a les comunitats locals, sempre que el disseny i la implementació es duguessin a terme amb la contribució dels residents per preservar el caràcter del barri.

Figures

Real Estate Crisis Resolution Regimes and Residential REITs: Emerging Socio-Spatial Impacts in Barcelona

Melissa García-Lamarca (2020) Real estate crisis resolution regimes and residential REITs: emerging socio-spatial impacts in Barcelona, *Housing Studies* <https://doi.org/10.1080/02673037.2020.1769034>

Abstract

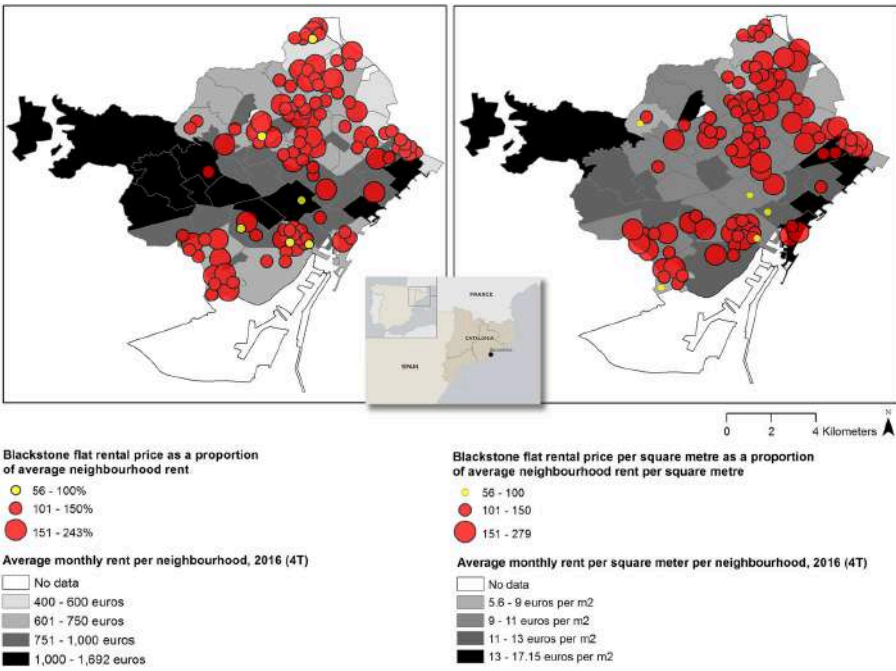
Aquest document explora el desenvolupament de fideïcomisos d'inversió immobiliària espanyola (REIT, residencials), coneguts com a SOCIMI, al creixent mercat de lloguer del país, descomprimint la seva connexió amb la resolució de la crisi financera del 2008. Es posa l'atenció en les dinàmiques socioespacials emergents d'un dels primers SOCIMI residencials a gran escala del país a Barcelona de la firma global de capital privat Blackstone. Argumento que les SOCIMI manifesten un règim d'habitatge habilitat per l'Estat espanyol i la UE va recolzar la gestió post-crisi d'actius immobiliaris tòxics, un model construït a partir de la desposseïó subjacent a centenars de milers d'execucions hipotecàries i desnonaments i el rescat del sistema financer públic. La cartografia de 110 propietats de Blackstone SOCIMI a Barcelona en relació amb els preus del lloguer del barri i les troballes d'un grup de xarxes socials creat pels inquilins de Blackstone SOCIMI suggereix que aquests nous REIT residencials reforcen la desigualtat i la desposseïó urbana socioespacial. El debat i les conclusions descomponen les implicacions d'aquestes troballes pel que fa a l'accés a l'habitatge urbà, a la assequibilitat i a les desigualtats.

Summary of Results

L'anàlisi espacial de les SOCIMI i els preus de lloguer de Blackstone a Barcelona il·lustren l'espacialitat de la desigualtat urbana i la desposseïó a Barcelona, ja que les zones amb major concentració d'execucions hipotecàries i desnonaments coincideixen amb la ubicació dels habitatges SOCIMI de Blackstone. A més, l'anàlisi de la diferència de preus proporcional entre els preus mitjans de lloguer de barri i els preus de lloguer de pisos de Blackstone's Alquilerers il·lustra que el 95% dels pisos de lloguer SOCIMI tenen un preu de lloguer per sobre del preu mitjà de lloguer de barri. D'aquests, el 65% es lloga fins a un 50% més que el preu mitjà de les propietats del barri on es troben i un 33% entre un 50-100% més. Es llisten dues propietats per més del doble de la renda mitjana del barri. De mitjana, els 110 pisos de Blackstone apareixen al 38% més que els de lloguer al mateix barri.

La creixent afiliació al grup de Facebook Plataforma Afectados Alquilerovers (Anticipa) reflecteix els problemes de qualitat de l'habitatge i del servei d'inquilí amb què s'enfronten els inquilins de les SOCIMIs de Blackstone. Des de revisar sistemàticament centenars de comentaris i converses des de principis de 2017 fins a mitjans de 2018, el problema més comú és que Blackstone no respon als incidents presentats pels inquilins, molts dels quals són greus i afecten les seves condicions de vida diàries. Els subministraments d'energia, el motlle al pis, i la no eliminació de les portes blindades anti-okupes després de mudar-se a la propietat són altres problemes habituals. Molts dels problemes de servei i qualitat amb què s'enfronten els inquilins de Blackstone SOCIMI sorgeixen perquè són propietats obtingudes en el moment d'execució hipotecària i desallotjament i reflecteixen la prioritat de Blackstone per a la maximització dels beneficis dels accionistes sobre el servei o la qualitat.

Figures

Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens

Panagiota Kotsila, Kathrin Hörschelmann, Isabelle Anguelovski, Filka Sekulova, Yuliana Lazova, Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens, *Cities*, Volume 106, 2020, 102865, ISSN 0264-2751, <https://doi.org/10.1016/j.cities.2020.102865>

Abstract

Els jardins urbans, que consoliden els espais com a nous béns comuns urbans, s'enfronten a la contradicció i el repte d'estar incrustats en paisatges neoliberals de governança urbana. Tot i que sovint i amb raó s'ha celebrat el seu potencial transformador i de justícia, oferint noves vies cap a la seguretat i la sobirania alimentàries; l'apoderament social i el compromís polític; fent que les ciutats siguin més ecològiques, més saludables i més participatives, els mecanismes que poden limitar aquest potencial no s'han explorat tant. Centrant-nos en els jardins comunitaris que han rebut un cert suport municipal, apliquem un objectiu d'ecologia política feminista per examinar fins ara el paper poc teoritzat de la cura i el temps als jardins urbans, i la forma en què aquests aspectes condicionen el manteniment i la distribució justa dels beneficis que sabem que poden sortir dels jardins urbans. La nostra anàlisi empírica qualitativa de 8 jardins amb suport municipal a Atenes, Barcelona, Dublín i Leipzig examina els conflictes temporals i les prioritats que sovint han de recórrer els projectes de jardineria, revelant com la funció dels jardins urbans està restringida per dos tipus de "temporalitats enfrontades": (i) la invisibilitat de les necessitats de jardineria i dels seus beneficis socials en un contexte de suport estructural limitat, i (ii) el soscavament de les materialitats assistencials a la llum dels curts períodes municipals i el ràpid creixement urbà.

Summary of Results

Els horts comunitaris poden ser espais de convivència i aprenentatge mutu, amb funcions de promoció de la salut i de suport social, especialment per a grups vulnerables. Tanmateix, el seu potencial per a la justícia socioambiental es pot veure limitat, a diferents nivells, pel que observem com a «temporalitats enfrontades» (i noves vulnerabilitats posteriors) relacionades amb materialitats de cura tangibles i intangibles. Aquestes restriccions es poden identificar en: les elevades exigències de temps voluntari que descansen sobre les espatlles de les persones socioeconòmicament vulnerables enfront del suport mínim de les autoritats estatals; els períodes limitats d'aquest suport i, per tant, la fugacitat constant dels jardins de curta durada; un èmfasi en valorar aspectes fàcilment i

ràpidament quantificables (és a dir, la productivitat del jardí), i minimitzar la importància del temps subjectiu per obtenir beneficis socials personals, col·lectius i més amplis. Perquè els beneficis de la jardineria de les comunitats urbanes siguin sostenibles en el temps i es comparteixin equitativament, la justícia ha de comportar el reconeixement de múltiples terminis, materialitats de cura i responsabilitats. La naturalesa intangible i majoritàriament invisible del treball sanitari que participen en projectes de jardineria comunitària és essencial per al seu floriment. Aquest treball ha de ser reconegut per la seva singularitat i arrelament al lloc, i valorat per les administracions locals / públiques i més enllà. El suport públic (municipal o estatal) ha de garantir la terra i els recursos necessaris perquè els jardins floreixin i mantinguin les seves múltiples funcions socials. Els materials invisibles encara que essencials de la cura que envolten els jardins urbans requereixen un reconeixement formal en el sentit d'assegurar-ne la permanència, el reconeixement del valor, l'estatus jurídic i la potencialitat d'una nova expansió o replicació.

Figures

	Athens		Dublin	
	Marousi (1 st and 2 nd)	Agios Dimitrios	Bridgefoot St.	Hardwicke St.
Emergence	Part of a countrywide initiative, kick-starting in 2011, of municipalities offering land for urban gardening, in the context of crisis. Providing organic fresh food for gardeners and 20% of their production directed to food banks.		Grassroots initiative and in collaboration with NGOs (2003), occupied part of a municipal lot left idle in the context of economic downturn.	Grassroots initiative from residents of the social housing estate. Started in 2010 at the back of a regeneration project.
Gardeners composition	Socio-economically vulnerable households (i.e. unemployed, mono-parental families, low income families). More men than women actively involved in the garden.		Mostly people from the neighbourhood of all ages. While women very active in the 2003 project, now mostly men usually present.	Residents of the social housing estate, thus socio-economically vulnerable. Currently mostly men.
Form of organising production	M1: 20 individual plots (20-25m ²) per family, for indefinite time. M2: At first similar to M1 with 25 plots. The 1.5-acre extension was organized in co-cultivation "atolis" ¹ where 4-5 families work together and yields are to be shared amongst all gardeners.	45 individual plots (40m ² each) per family, with access rights for 2 years. Informal collaboration in the form of sharing seeds, produce, and even labour, was often taking place in all 3 gardens in Athens, but especially in AD.	Shared occupied space for growing, shared greenhouse (seedlings, flowers), shared materials and space of encounter. Part of the land was assigned to the municipal allotments program, but private gardeners do not interact with the community garden.	11 raised beds, individual or shared. Some seedlings are grown in agricultural land, sharing the produce between the garden club and the agricultural project. A greenhouse was used for seedlings but now needs repair and stands idle.

	Leipzig		Barcelona	
	Queerbeet	Bunte Gärten	Espal Germanetes	Il·la dels 3 horts
Emergence	Citizens' Initiative (2012) on vacant plots with temporary use rights agreed with the municipality. Aims to be a "green free space", a sustainable communal garden, a place for socio-natural encounters.	Citizens' Initiative (2015) in response to tensions over immigration. Project actively producing a welcoming city for refugees by including them in a garden project. Four adjacent double-plots (800m ²) are rented.	Emerged within the Pla Butlts (municipal) initiative in 2012, aiming to place unused municipal land and at the service of non-for-profit groups. The garden was proposed by a neighbourhood association (representing Eixample Esquerra)	Emerged within the Pla Butlts (municipal) initiative in 2012, aiming to place unused municipal land and space at the service of non-for-profit. It was initiated by a non-for-profit cooperative (TARPUNA) working to support individuals with unequal opportunities.
Gardeners composition	"Gardening enthusiasts", mostly socio-economically vulnerable households. Some researchers also participate.	Mostly students and activists with refugee families.	Members of the local community.	Local families together with individuals collaborating with the social inclusion programs of the member associations.
Form of organising production	Shared plot with raised beds, but members were able (on a previous site) to tend their own plots too. Seeds and yields are shared.	Shared plots on four connected allotment plots. Members are allowed to tend individual small plots within the site too. Allotment society regulations stipulate which proportion of the plots should be used to grow what.	The project functions more as an outdoor social centre than a garden. Production is not meant for individual use. It is rather shared and used as an input for community meals and events.	While initiated by several entities, largely led by TARPUNA the management of most gardening slots was eventually taken over by a group of local residents with children. Hence member families take largest part of the production.

Nature-based solutions as discursive tools and contested practices in urban nature's neoliberalisation processes

Kotsila, Panagiota, Isabelle Anguelovski, Francesc Baró, Johannes Langemeyer, Filka Sekulova, and James JT Connolly. "Nature-Based Solutions as Discursive Tools and Contested Practices in Urban Nature's Neoliberalisation Processes." *Environment and Planning E: Nature and Space* 4, no. 2 (June 2021): 252–74. <https://doi.org/10.1177/2514848620901437>

Abstract

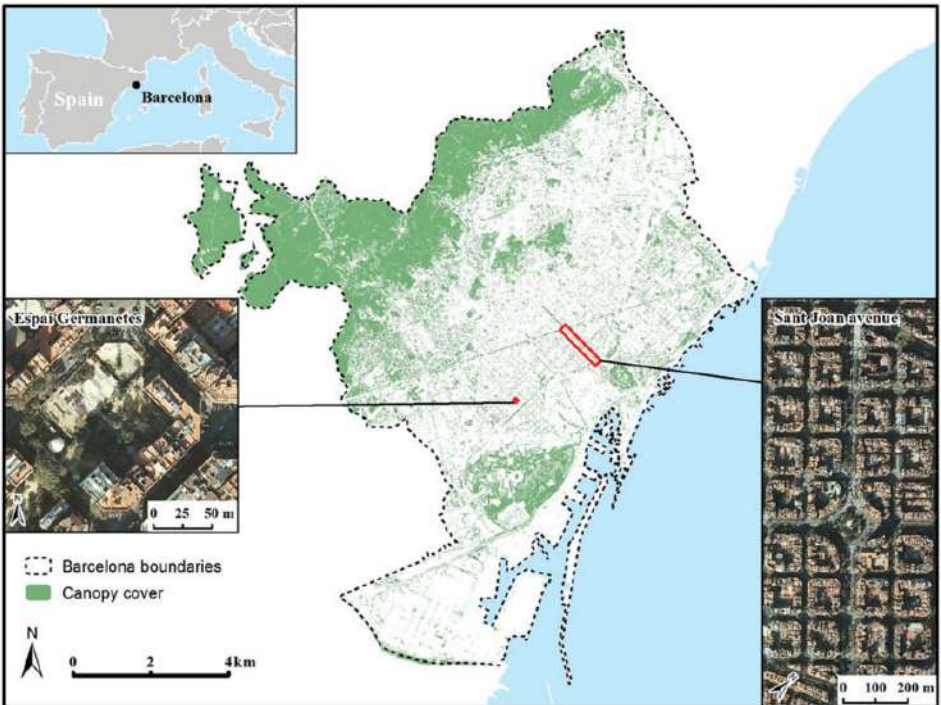
"Solucions basades en la natura" és el nou argot que s'utilitza per promoure idees de sostenibilitat urbana, que guanya força en els cercles acadèmics i polítics, especialment a la Unió Europea. Mitjançant una anàlisi de les definicions i el discurs al voltant de les solucions basades en la natura, discernim una sèrie d'assumpcions derivades de la ciència positivista que s'incorporen al terme i que trobem que creen un espai acollidor per als processos de neoliberalització de la natura. Oferim anàlisi empírica de com es realitzen aquests supòsits en dos projectes iniciats per la ciutat a Barcelona, Espanya, que s'han identificat com a solucions basades en la natura: el corredor verd del passeig de Sant Joan i el jardí comunitari de l'Espai Germanetes recolzat en el pla municipal Esquema de compres. Tots dos projectes van néixer en un clima polític neoliberal, però els seus resultats en termes de neoliberalisme i la seva impugnació van ser molt diferents, sobretot per les diferents formes de governança i interacció soci-natural que afavoreixen aquests dos projectes. La naturalesa urbana pot servir als agents econòmics d'elit a costa dels beneficis socioecològics generalitzats. Però també pot servir de base per a l'articulació de demandes d'espais verds oberts i participatius que van més enllà de la custòdia precària i controlada o de les interaccions mediàtiques amb el mercat amb la naturalesa urbana. Instem a la futura investigació i pràctica sobre solucions basades en la natura per ser més crítics amb el terme mateix i orientar-ne la instrumentalització en la planificació urbana, lluny de les agendes neoliberals i cap a futurs socioeconòmics més emancipadors i justos.

Summary of Results

"Solucions basades en la natura" és un concepte que podria ajudar a emmarcar el neoliberalisme com a procés favorable a la natura. Les tendències de neoliberalització de la naturalesa urbana es poden evidenciar en la implementació de projectes que es considerin solucions basades en la natura. Aquestes tendències es disputen en diversos àmbits socials i sobretot per

iniciatives de base, fins i tot ja que formen part de la implementació de solucions basades en la natura i, de fet, les pràctiques NBS estan contínuament configurades i contestades a la societat. Les seves contradiccions, desafiaments i impugnacions ja no haurien d'escapar de les discussions acadèmiques o de polítiques entorn d'intervencions basades en la natura i el renaturalisme urbà. El terme solucions basades en la natura es pot recuperar per treballar més cap a transformacions socioecològiques radicals que desafien la lògica 'no alternativa' del neoliberalisme. Però, per aconseguir-ho, els investigadors crítics i els governs de les ciutats que s'involucren en qüestions d'adaptació i sostenibilitat al canvi climàtic ja no haurien de defugir de redefinir normativament allò que podria qualificar-se de solucions basades en la naturalesa (urbanes), i aquestes definicions haurien d'adaptar-se més a les demandes que provenen de moviments socioambientals i d'idees acadèmiques d'una tradició diferent (que l'economia o l'enginyeria). D'aquesta manera, les visions futures de renaturalització i biodiversitat podrien complementar i informar visions d'emancipació, equitat i justícia que van més enllà del capitalisme neoliberal.

Figures

Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification

Ana Terra Amorim Maia, Fulvia Calcagni, James John Timothy Connolly, Isabelle Anguelovski, Johannes Langemeyer, Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification, Environmental Science & Policy, Volume 112, 2020, Pages 254-263, ISSN 1462-9011, <https://doi.org/10.1016/j.envsci.2020.05.021>

Abstract

La mesura en què les noves iniciatives de ecologització contribueixen als processos de gentrificació a les zones urbanes és d'interès creixent per als investigadors i els responsables polítics, però els aspectes precisos (i sovint intangibles) dels espais verds que els integren dins dels processos de gentrificació no s'entenen bé. La literatura de Serveis dels Ecosistemes Culturals (CES) ofereix noves maneres de mesurar aquests aspectes. En aquest estudi, utilitzem dades de xarxes socials geolocalitzades per avaluar el valor atribuït al CES en 18 parcs urbans de Barcelona, dels quals a 9 s'havia demostrat que havien experimentat gentrificació verda en estudis anteriors. Vam realitzar anàlisis descriptives i proves d'independència estadística en 703 fotos descarregades de la plataforma de xarxes socials Flickr. De les 703 fotos analitzades, el 85% es van fer en parcs associats amb la gentrificació verda; no obstant això, al voltant del 80% de totes les fotos representaven infraestructures construïdes en lloc de característiques ecològiques, cosa que indica que la gentrificació verda no es refereix estrictament al verd i a la valoració dels visitants. Els resultats estadístics mostren que els parcs que van experimentar gentrificació verda es van associar significativament amb "estètica" i "activitats recreatives", mentre que els parcs que no van experimentar gentrificació verda van estar significativament associats amb "identitat cultural" i "activitats socials". Aquests resultats suggereixen que els resultats de la justícia que deriven de la relació entre ecologització urbana i gentrificació depenen de les associacions socioculturals amb espais verds que formula el marc de serveis ecosistèmics, cosa que la converteix en una eina potencialment poderosa per entendre com generar polítiques de ecologització més justes a les ciutats.

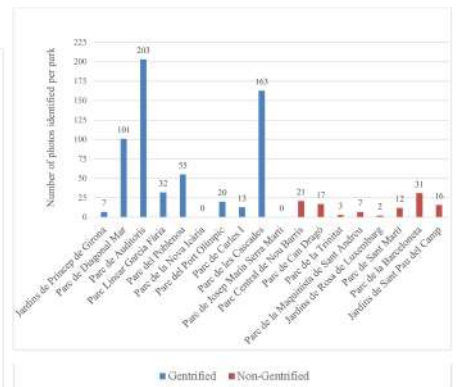
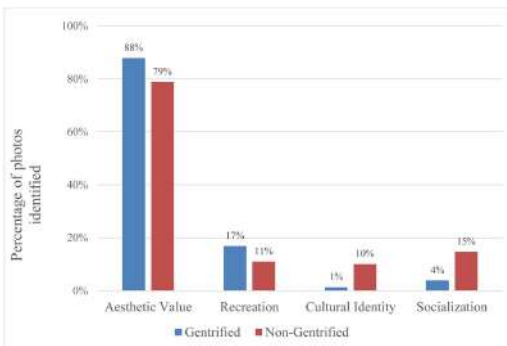
Summary of Results

Els resultats estadístics van mostrar que els parcs que experimentaven gentrificació verda s'associaven significativament amb "estètica" i "activitats recreatives", mentre que els parcs que no experimentaven gentrificació verda

s'associaven significativament a “identitat cultural” i “activitats socials”. Aquests resultats suggereixen que els parcs que produïen valors estètics i recreatius més alts van ser més explotats pel nou desenvolupament immobiliari i el turisme de gama alta i, per tant, s'associaven a la gentrificació verda, mentre que els parcs que produïen valors socials i culturals més elevats no. En oferir espais que fomentessin la cohesió social, la creació de llocs i la identitat cultural, com ara instal·lacions esportives, zones de descans i jardins urbans, aquest últim tipus de parcs va permetre als residents apropiar-se de les característiques i comoditats dels parcs per a les seves pròpies necessitats, que, al seu torn, pot haver mitigat la gentrificació verda al seu barri.

Un altre resultat notable va ser que els dos grups de parcs presentaven nivells similars de verd de baixa a moderat (en relació amb una àrea natural preservada no desenvolupada), i una proporció similar d'objectes verds i no verds representats a les fotografies (81% no verd vs. 19% verd). Aquesta troballa suggereix que el nivell o la qualitat del verd en un parc no semblava influir en la gentrificació. Més aviat, van ser les infraestructures dels parcs i els seus voltants les que semblaven atraure més la gent i motivar la presa de fotografies. Això ens indica que la gentrificació verda no es refereix tant al "verd" contingut en un parc, sinó a les múltiples maneres en què el verd i la infraestructura t es combinen per produir nous valors culturals i econòmics, que poden ser aprofitats per planificadors i inversors amb resultats inequitatius per a residents vulnerables o re-apropiats per les comunitats locals, potenciant així els llaços socials i culturals i fomentant el sentiment de pertinença.

Figures

Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona

Carmen Pérez del Pulgar, Isabelle Anguelovski, James Connolly, Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona, *Cities*, Volume 96, 2020, 102438, ISSN 0264-2751, <https://doi.org/10.1016/j.cities.2019.102438>

Abstract

Aquest article examina els espais/projectes verds recents adreçats als infants i les famílies i desenvolupa una comprensió nova de les formes en les quals les "socio-natures" dels infants es creen / desfan a través de tals intervencions. Fem servir anàlisi etnogràfica i d'arxiu en dos nous parcs urbans, Poblenou i Nou Barris, a Barcelona per examinar com un tipus particular de benestar infantil, el que anomenem "benestar relacional", es forma a través de la producció d'elements verds i jugables per als nens. Els resultats mostren que els processos i visions de planificació, els objectius de desenvolupament urbà i l'estructura sociomaterial del barri moderen l'efecte dels elements verds i jugables en relació al benestar relacional dels infants al dirigir com s'utilitzen aquests espais. Aquest resultat apunta cap a la importància, per qüestions d'equitat, de tenir en compte els processos socials i polítics que generen el benestar relacional. Aquests processos sovint reflecteixen agendes econòmiques més àmplies de transformació urbana dissenyades per extreure valor, controlar l'espai i / o legitimar el desenvolupament urbà especulatiu, mentre que de vegades erosionen les condicions socio-materials locals, fins al punt de produir espais verds de privilegi, exclusió i control. La connexió entre el benestar relacional i les intervencions verdes i jugables pels infants ressalta la importància, dins de la literatura sobre equitat ambiental urbana, de re-conceptualitzar les vies del benestar i la salut més enllà de les qüestions de la distribució espacial dels espais verds i ofereix una nova perspectiva per al desenvolupament de directrius futures sobre polítiques de planificació del verd i joc infantil.

Summary of Results

A Barcelona, els nens que juguen al Parc Central de Nou Barris coneixen els seus gronxadors i coneixen tots els amagatalls. Ens poden dir quins són els seus llocs preferits i on és la seva llar. Coneixen les normes, de què tenen por, què poden fer i què no, independentment del que diguin els cartells o els seus pares. Negocien entre ells a qui li toca en el següent torn de la tirolina o la

millor manera de recuperar una pilota atrapada a la part superior d'un arbre. En resum, veiem un repertori d'interaccions amb l'entorn social i material que correspon al concepte tan buscat de "joc lliure". A més, com a parc molt freqüentat per al lleure, la socialització i la cura informal, la responsabilitat envers la cura dels nens es comparteix entre els usuaris. El benestar relacional s'està produint: relacions socials, connexions i interaccions que produeixen benestar.

En canvi, al Parc del Centre del Poblenou l'ús que fan els infants de les instal·lacions es redueix a les seves funcionalitats més evidents i les poques interaccions socials són mediades pels adults que els acompanyen. Els riscos i els límits del joc infantil també els guien els adults: "et faràs mal", "digues que et sap greu", "pregunta si pots jugar amb la seva pilota". Aquesta manca d'autonomia i exploració xoca amb el que podríem esperar d'un espai de joc que, en principi, dona més accés a elements naturals i formes de joc creatives. A diferència de Nou Barris, la cura dels fills es redueix al vincle patern / materno-infantil i els pares difícilment interactuen amb altres adults. La durada de les visites al parc és curta i la regularitat és baixa.

Figures

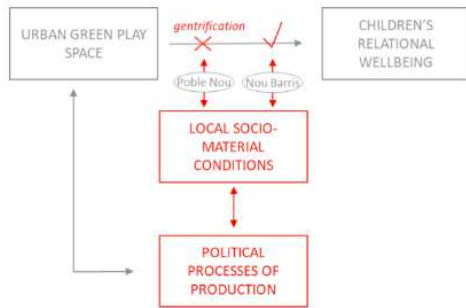

Fig. 7. Children's urban socio natures and the pathways for relational wellbeing.

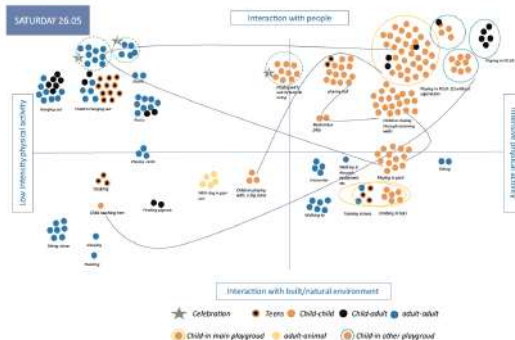

Fig. 1. Diagram of activities based on the intensity of the physical activity, of the interactions, and the interacting elements/agents. Two examples of a weekend day in May in Parc Central de Poble Nou and Parc Central de Nou Barris.

School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens

Francesc Baró, David A. Camacho, Carmen Pérez Del Pulgar, Margarita Triguero-Mas, Isabelle Anguelovski, School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens, *Landscape and Urban Planning*, Volume 208, 2021, 104019, ISSN 0169-2046, <https://doi.org/10.1016/j.landurbplan.2020.104019>

Abstract

Un corpus de recerca creixent mostra una associació rellevant entre la natura urbana i el benestar infantil, inclosos els beneficis relacionats amb la salut mental i física. Tot i això, també hi ha evidències que els infants passen cada cop menys temps en entorns naturals en comparació amb les generacions anteriors, especialment aquells que viuen en barris desfavorits. Fins ara, la majoria d'estudis que analitzen l'exposició (desigual) o l'accés dels infants als espais verds i blaus urbans se centren en indicadors residencials, mentre que encara no s'estudia des d'una perspectiva basada en l'escola, que també és una part essencial de l'experiència diària dels nens. L'objectiu general d'aquesta recerca és avaluar la quantitat i els components principals de la infraestructura verda dins i al voltant d'una mostra de centres d'educació primària (n = 324) de la ciutat de Barcelona, i examinar-ne les implicacions a nivell d'equitat. A tal efecte, s'utilitza un enfocament multi-mètode basat en anàlisi SIG, de correlació i de clústers, així com una enquesta online, per tal d'identificar aquests patrons de desigualtat d'acord amb tres dimensions principals: disparitats socio-demogràfiques entre barris; tipus d'escola (pública, concertada i privada); i la freqüència de les activitats educatives a l'aire lliure organitzades per les escoles. Els resultats mostren que les escoles ubicades als barris més benestants en general són més verdes, però no s'observen desigualtats en els indicadors de verd perimetral (al voltant de l'escola), com ara l'accés a espais verds públics, o entre escoles públiques i concertades. Els resultats de l'enquesta també indiquen que les escoles més verdes solen organitzar més activitats a l'aire lliure basades en la natura que les que tenen menys exposició a la natura urbana.

Summary of Results

Els nostres resultats mostren que les escoles ubicades als barris més rics de Barcelona tenen generalment patis escolars més verds, per exemple en termes de coberta arbòria. En canvi, les escoles dels barris més desfavorits solen tenir

menys vegetació interior, tot i que tenen accés a parcs i parcs infantils més propers. L'estudi també revela que les escoles privades tenen clarament els entorns més naturals (tot i que només es van incloure 9 a l'anàlisi), mentre que les escoles públiques (163 analitzades) són generalment més verdes que les escoles concertades (152 analitzades). Finalment, la recerca també va observar que les escoles més verdes solen organitzar activitats a l'aire lliure basades en la natura amb més freqüència que les escoles més "grises", cosa que suggereix una possible exacerbació de les desigualtats ambientals entre els nens de Barcelona.

A la llum d'aquestes conclusions, suggerim que s'haurien de tenir en compte múltiples indicadors de natura urbana i diferents dimensions d'equitat per millorar la justícia socio-ambiental en la implementació de programes de re-naturalització d'entorns escolars. Tenint en compte que els espais urbans exteriors s'han convertit en espais encara més importants pel benestar dels infants durant la pandèmia, les ciutats haurien de proporcionar un entorn lúdic i d'aprenentatge més segur i dinàmic dins i al voltant de les escoles, amb especial atenció per combatre les desigualtats ambientals existents.

Figures

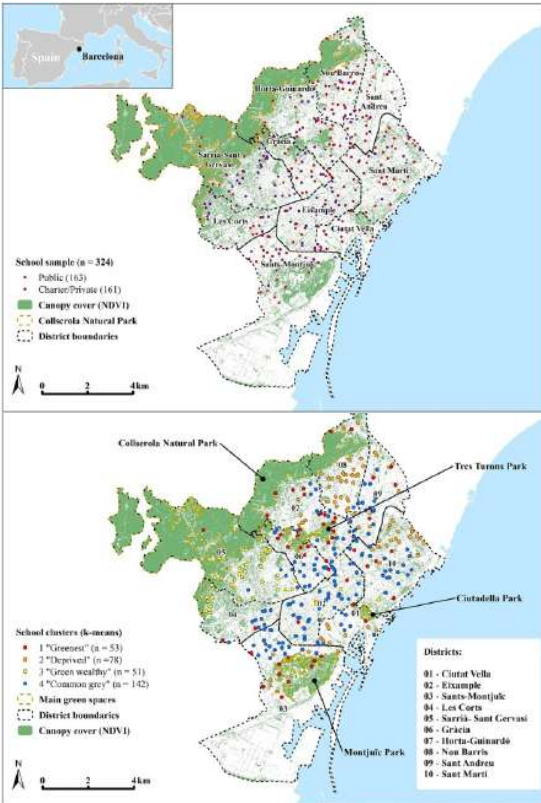

Fig. 1. Barcelona municipality displaying the distribution of the sampled primary schools and the plant canopy cover based on a Normalized Difference Vegetation Index (NDVI) map. Source: own elaboration based on Barcelona City Council datasets.

Fig. 3. Spatial distribution of school clusters. The number of schools per cluster is indicated with n. Source: own elaboration based on Barcelona City Council data

Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces

Emilia Oscilowicz, Jordi Honey-Rosés, Isabelle Anguelovski, Margarita Triguero-Mas & Helen Cole (2020) Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces, *Local Environment*, 25:10, 765-786, DOI: [10.1080/13549839.2020.1835849](https://doi.org/10.1080/13549839.2020.1835849)

Abstract

S'ha establert que la gentrificació pot minar l'accés a serveis ecològics per a residents socialment vulnerables a través del desplaçament sociocultural o físic als barris de classe treballadora i de minories. Tanmateix, a literatura sobre la gentrificació verda, s'ha prestat poca atenció als impactes de la gentrificació sobre les famílies joves i els nens, especialment als espais verds del barri on els nens socialitzen i juguen. Mitjançant mètodes d'observació, enquestes i entrevistes, hem avaluat les percepcions i l'ús d'espais de joc verds a dos barris de Barcelona en diferents etapes de gentrificació. Un barri pateix de gentrificació avançada residencial, comercial i turística (La Ribera) mentre que l'altre (Poblenou) experimenta una gentrificació més recent. Trobem que és més probable que processos avançats i més complexos de gentrificació s'associïn a la insatisfacció de l'espai públic i a un menor ús per part dels nens i les famílies. També observem nivells més baixos de confiança, augment de la delinqüència i una major sensació d'inseguretat. En canvi, la gentrificació en les primeres etapes està lligada a noves relacions de lloc i afeció al voltant d'espais de joc verds que són molt utilitzats pels nens i les seves famílies. Tot i així, la nostra investigació també mostra que els guanys dels barris en termes d'accés i ús més gran d'espais de joc verds podrien durar poc, ja que els residents allà descriuen la por al desplaçament. Les nostres troballes revelen que així com la gentrificació pot funcionar per oferir beneficis ecològics a curt termini, hi ha possibles pèrdues a llarg termini per a famílies socialment vulnerables en barris que s'estan gentrificant.

Summary of Results

Aquest estudi investiga com la gentrificació pot afectar el sentiment de comunitat entre les famílies dels barris que s'estan gentrificant. Vam trobar que els espais de joc al Poblenou, un barri en la primera etapa de gentrificació, eren molt utilitzats per les famílies i tenien un paper funcional en la construcció de la comunitat. Mentrestant, a la Ribera, un barri en una etapa posterior de gentrificació i que ha experimentat una peatonalització i ecologització molt

abans, els espais verds de jocs no eren necessàriament utilitzats pels nens, sinó predominantment per adults o adults joves on el baix ús del parc i les percepcions negatives de l'espai públic van anar acompanyats de forts sentiments de pèrdua de la comunitat, la inseguretats en l'habitatge, la delinqüència i turització comercial i al carrer. Aquestes observacions es recolzen en dades d'enquestes quantitatives a les escoles locals, així com en dades d'entrevistes qualitatives als pares.

En general, vam trobar que és més probable que processos avançats i més complexos de gentrificació s'associen a nivells més baixos de satisfacció de l'espai públic que utilitzen amb menys freqüència els nens i les famílies. En canvi, la gentrificació en les primeres etapes està lligada a noves relacions de lloc i afeció al voltant d'espais de joc verds que són molt utilitzats pels nens i les seves famílies. Les històries contrastades que vam escoltar a la Ribera i al Poblenou apunten a una fragilitat d'espais comunitaris durant els processos de canvi de barri i suggereixen que l'èxit actual al Poblenou no és en cap cas una garantia d'èxit en el futur. La nostra investigació posa èmfasi en la importància d'un diàleg continuat amb els residents sobre les seves preocupacions i temors respecte als llocs públics. Es pot millorar la sensació de seguretat en espais conflictius donant suport a les percepcions dels residents actuals mitjançant consultes, policia de carrer, policia comunitària i l'ocupació d'espai per part dels residents.

Figures

Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders

Triguero-Mas M, Anguelovski I, Cirac-Claveras J, Connolly J, Vazquez A, Urgell-Plaza F, et al. Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders. *Prev Chronic Dis* 2020;17:200087. DOI: <http://dx.doi.org/10.5888/pcd17.200087>

Abstract

El nombre d'horts comunitaris urbans, inclosos els situats en teulades, està augmentant. No obstant això, pocs estudis han explorat els beneficis d'aquests horts per a persones amb discapacitat intel·lectual o trastorns de salut mental. En aquest estudi, vam avaluar la relació entre l'ús de dos horts urbans situats a les teulades de dos edificis i la qualitat de vida d'un grup de persones amb un grau de discapacitat entre moderada i molt marcada. Així doncs, vam utilitzar una versió de l'escala INTEGRAL per recollir informació sobre la qualitat de vida de tots els usuaris dels horts estudiats (n=54) i també d'un grup de comparació de no usuaris (n = 43). També vam realitzar entrevistes semiestructurades amb participants i tècnics i vam fer observacions sobre el terreny. Els nostres resultats van indicar que els usuaris dels horts urbans situats a les teulades tenien un millor desenvolupament personal i un major benestar físic i emocional, sentit de vida, inclusió social, relacions interpersonals (incloent noves perspectives sobre l'entorn urbà i els canvis en els rols socials) i fins i tot millor qualitat de vida. El nostre estudi s'afegeix i amplia l'evidència científica sobre els beneficis per la salut i qualitat de vida de l'horticultura en general, i específicament per a aquells amb discapacitat intel·lectual i trastorns de salut mental.

Summary of Results

Es va avaluar si la participació en un programa d'horticultura urbana en teulades estava relacionada amb una millor qualitat de vida de les persones amb un grau de discapacitat de moderada a molt marcada derivada de discapacitats intel·lectuals i trastorns de salut mental. Tant els nostres resultats qualitius com quantitius van indicar que l'horticultura estava associada amb el desenvolupament personal i el benestar emocional (per exemple, sentiments de llibertat; autonomia millorada, capacitat per afrontar la frustració i la decepció). A més, la nostra informació qualitativa va suggerir que l'horticultura estava relacionada amb el benestar físic (augment de l'energia i capacitat per evitar les pròpies limitacions), la inclusió social i les relacions

interpersonals (relacions noves i millorades amb els altres, relacions reformades amb la ciutat i l'adquisició d'un nou paper a la societat) i el sentit de propòsit a la vida (com ara trobar-se a si mateixos). Els nostres resultats cuantitatius també van indicar que utilitzar els horts i es pot associar amb millors indicadors de qualitat de vida en general.

En aquest estudi hem explorat la gamma de beneficis de qualitat de vida associats a l'horticultura urbana a les teulades per part de persones amb discapacitat intel·lectual i trastorns de salut mental. Els nostres resultats han indicat un millor desenvolupament personal i han suggerit un major benestar físic i emocional, sentit de la finalitat, inclusió social, relacions interpersonals i qualitat de vida general per aquelles persones amb discapacitat que utilitzaven els horts en terrats. Aquest estudi amplia les evidències existents sobre els beneficis potencials de l'horticultura. També suggereix que intervencions com la dels horts en teulades són oportunitats per promoure ciutats verdes, saludables i equitatives per a una gran varietat de residents. L'horticultura en terrats situats en teulades pot millorar l'equitat en salut en un sentit ampli, proporcionant un espai on les persones amb discapacitat mental i intel·lectual puguin millorar la seva qualitat de vida.

Figures

The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics

Carmen Pérez-del-Pulgar, Isabelle Anguelovski, Helen V.S. Cole, Jeroen de Bont, James Connolly, Francesc Baró, Yesika Díaz, Mario Fontán-Vela, Talita Duarte-Salles, Margarita Triguero-Mas, The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics, *Environmental Research*, Volume 200, 2021, 111326, ISSN 0013-9351, <https://doi.org/10.1016/j.envres.2021.111326>

Abstract

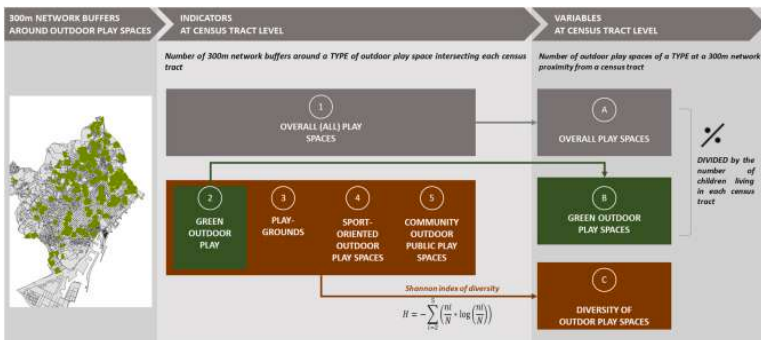
És sabut que els espais de joc urbà a l'aire lliure milloren la salut dels nens. Tot i això, hi ha poques proves empíriques sobre l'impacte dels espais de joc a l'aire lliure en la salut mental i conductual de la infància. Per omplir aquest buit, vam investigar les associacions entre la proximitat residencial a espais de jocs exteriors i la prevalença de trastorns mentals i de comportament diagnosticats. Vam explorar si aquestes associacions diferien segons l'estatus socioeconòmic (SES) individual i de l'àrea. Aquest estudi transversal va incloure 151 110 nens que tenien entre 0 i 12 anys el 2014 i que havien utilitzat centres públics d'atenció primària de salut de Barcelona (Espanya). La informació demogràfica i sobre trastorns mentals i de comportament de cada nen es va extreure durant el període 2005-2014, inclosos els diagnòstics sobre trastorns del desenvolupament psicològic juntament amb altres quatre tipus de trastorns mentals i de conducta. El pediatre havia diagnosticat els trastorns mentals i de conducta que vam explorar en aquest estudi: estat d'ànim / afectiu; neuròtic, relacionat amb l'estrès i somatoforma; desenvolupament psicològic; conductual i emocional; i trastorns mentals i de comportament en general. En aquest estudi vam avaluar la proximitat residencial de 300 m a espais de jocs exteriors generals (és a dir, la suma global d'espais de joc de qualsevol tipus), espais de jocs verds exteriors i a una diversitat d'espais de jocs exteriors. Vam utilitzar models robusts de regressió de Poisson per investigar l'associació entre indicadors de proximitat a espais de joc a l'aire lliure i cada indicador de salut. Vam explorar les interaccions entre indicadors de proximitat a espais de jocs exteriors i SES individuals i de zona. Per a aquelles interaccions significatives, vam realitzar models estratificats. En el nostre estudi vam trobat que la proximitat residencial a espais de jocs a l'aire lliure és protectora dels trastorns del desenvolupament psicològic. La proximitat a espais de jocs exteriors generals, la proximitat a espais de jocs verds exteriors i la proximitat a una major diversitat d'espais de jocs exteriors estaven associats a un 4% (95% CI: 1,7), 4% (95% CI: 1,7) i un 5% (IC del 95%: 2,9) menys de taxes de prevalença de trastorns del desenvolupament psicològic menors, respectivament. En el nostre

estudi també vam comprovar que la majoria de les associacions en àrees amb diferent nivell socioeconòmic anaven en la mateixa direcció, però que les associacions eren més pronunciades a les zones de nivell SES baix, i que la direcció de l'associació entre en el sentit contrari per als nens que vivien a les zones amb nivell socioeconòmic alt. Pel nivell SES individual no van trobar diferències en les associacions explorades. La proximitat residencial als espais de joc a l'aire lliure és un factor protector per a la salut mental i conductual dels nens que viuen en zones de baix nivell SES.

Summary of Results

L'associació que hem trobat entre la proximitat a espais de jocs exteriors en general amb menor prevalença de trastorns del desenvolupament psicològic és nova. Hipotetitzem que les nostres troballes es podrien explicar per les activitats que els espais de jocs exteriors han demostrat que ofereixen. Per exemple, investigacions anteriors han indicat que una major presència d'espais de joc a l'aire lliure s'associa amb una major activitat física general. Els espais de joc a l'aire lliure també s'han relacionat amb altres precursors d'una millor salut mental, com ara la participació activa i la interacció, la negociació de la pròpia identitat i el sentit de la finalitat, la consciència d'un mateix i dels altres, experiència de mobilitat independent, joc lliure i pensament exploratori, mitigació de l'estrès, i restauració de l'atenció. Els nostres resultats apunten a una modificació de l'associació entre la proximitat residencial a l'espai de joc exterior i la salut mental i conductual per característiques sociodemogràfiques a nivell d'àrea d'una manera coherent amb la literatura anterior, cosa que suggereix que els espais de joc a l'aire lliure poden mitigar les influències negatives d'altres aspectes del medi físic, com ara habitatges pobres, barris deteriorats, escoles massificades o la prevalença de delictes i violència. Per tant, el paper de la proximitat residencial als espais de jocs exteriors en general, als espais de joc exteriors verds, així com a la diversitat d'aquests, podria ser especialment important i protector per a la salut mental dels nens a les zones amb nivell socioeconòmic més baix, fet que tindria fortes implicacions a nivell de justícia mediambiental i beneficis d'equitat en salut.

Figures

The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project

Zografos, Christos & Klause, Kai & Connolly, James & Anguelovski, Isabelle. (2020). The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project. *Cities*. 99. 102613. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2020.102613>

Abstract

A mesura que augmenta la vulnerabilitat de les ciutats a l'efecte del canvi climàtic, també ho fan la urgència i l'interès en aconseguir una adaptació transformacional. No obstant això, fins ara, la recerca no ha analitzat empíricament com la política urbana "de cada dia" dóna forma a les limitacions polítiques multi-escala que impedeixen que els municipis implementin adaptació transformacional. En aquest article, analitzem el projecte pilot de la Supermanzana de Poblenou a Barcelona, com un esforç per promulgar una planificació transformacional de l'ús de la terra vinculada amb els esforços d'adaptació climàtica. Trobem que el conductor clau darrere de l'oposició ha estat la lluita política quotidiana per l'autoritat municipal, que es materialitza en enfrontaments sobre les visions per a la ciutat de el futur, i qui té la influència política per definir-les i posseir-les. Ensenyem que la transformació té tant a veure amb l'urbanisme competitiu i els beneficis polítics a curt termini com amb la importància dels beneficis ambientals i de qualitat de vida que aparentment són l'objectiu de les intervencions. Analitzem també com una disputa cívica i política sobre l'autoritat de "campions climàtics" pot posar en perill no només èxits d'adaptació transformacional, però també la supervivència política dels propis camps. Concloem que l'adaptació transformacional pot ser obstruïda no només per por a el material i polític efectes de la transformació per se, sinó també pel missatge que transmet sobre qui té l'autoritat decidir per "el bé comú".

Summary of Results

La nostra anàlisi de la Superilla pilot al Poblenou mostra que les dificultats per implementar la planificació d'adaptació climàtica urbana de naturalesa transformacional com ho són les superilles estan més impulsats per l'urbanisme competitiu i relacionats amb guanys polítics a curt termini que per la impugnada importància dels beneficis ambientals emmarcats per aquestes intervencions. A causa de l'abast dels canvis necessaris, l'adaptació per a una transformació urbana és una lluita que involucra la ideologia política, el desenvolupament urbà, les forces de mercat i la globalització, i les transicions polítiques i l'autodeterminació més que una lluita per diferents visions de la

política i la planificació ambiental. En resum, sostenim que resoldre les lluites locals per l'autoritat és una condició necessària per a l'adaptació urbana transformadora. Perquè una iniciativa urbanística com les Superilles vagi més enllà dels enfocaments incrementals, la mateixa iniciativa ha de tenir resultats transformadors, però també ha d'anar acompanyada d'un procés transformador de resolució de les lluites locals per l'autoritat. A Barcelona i Poblenou en particular, la implementació d'un projecte com les Superilles va crear un estira i arronsa ideològic en què es va combatre el poder d'emmarcar i fer complir les interpretacions de el model de ciutat i les visions de la ciutat futura. Per tant, veiem que l'adaptació transformacional urbana ha d'enfrontar barreres sociopolítiques i estructurals inevitables per avançar. Les transformacions tenen a veure tant amb la lluita pel poder com amb la transformació de les relacions materials o de les qüestions mediambientals en si mateixes. Lluny de tractar-se únicament de la millor manera d'abordar el canvi climàtic, la política ambiental o la planificació de la sostenibilitat, les barreres polítiques per a l'adaptació transformacional impliquen una batalla estructural sobre qui té el dret de dissenyar i marcar el nou model per a la ciutat , i qui pot i / o aprofitarà els beneficis polítics d'això.

Figures

Summary of key analytical points.

Political challenges for transformational adaptation	Illustrations from Poblenou Superblock pilot
Overcoming fragility of municipal authority	Countering resistance against the new mayor (Ada Colau), and her non-traditional, grassroots-based political party Fighting opposition to new policies that question real estate speculation, business-centered decisions, and a growth-oriented model of urban development
Gaining political credit	Constructing a vision for Superblocks that moves away from an initial framing of it as a project supporting (autosufficient) businesses Differentiating oneself from previous center-right governments and imprinting new types of left-wing policies
Controlling economic agenda and political status of the city	Defining and branding the new Barcelona city model Developing municipal policy centered on residents' quality of life and access to an affordable and livable city Making decisions for Barcelona as a city with specific environmental needs within a broader context of conflict over Catalonia's independence
Supporting civic participation and envisioning the future of the city	Preempting over perceptions of lack of transparent, prior communication among the local business community Overcoming perceptions of a project controlled by technocrats (e.g. municipal technicians, and outside experts) and "desk intellectuals", and of a move away from long-term, citizen-driven urbanism Surmounting ideological differences over the city's future growth and development

How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies

Argüelles, Lucía & Anguelovski, Isabelle & Sekulova, Filka. (2018). How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies. *Journal of Rural Studies*. 62. 10-20. 10.1016/j.jrurstud.2018.06.005. <https://doi.org/10.1016/j.jrurstud.2018.06.005>

Abstract

Les ciutats veuen el ressorgiment de l'agricultura urbana i periurbana, així com l'augment dels consells i assemblees alimentaris com una oportunitat per debatre i revisar les seves polítiques alimentàries i promoure polítiques i programes alimentaris més sostenibles. Aquest és el cas de Barcelona, que en els darrers anys ha organitzat, per exemple, diversos tallers oberts sobre la sobirania alimentària de la ciutat (Llaurant Barcelona), ha donat suport als mercats agrícoles (Marcat de la Terra) o ha promogut productes locals als mercats municipals (Mercats Verds). Tot i així, els programes destinats a donar suport a una agricultura més sostenible sovint es basen en models dirigits pel mercat per afegir valor a certs productes distintius. En aquest context, van sorgir esquemes d'aliments de qualitat: espais en què determinats productes o característiques s'atribueixen a certa superioritat que permet als productors obtenir preus de primera o vendre a mercats exclusius. Analitzem les contradiccions incrustades en l'estratègia alimentària de qualitat mirant els efectes i el significat per als agricultors d'una zona agrícola de Barcelona (Baix Llobregat i Garraf) on se superposen molts d'aquests programes. Defensem que l'ús de lògiques emprenedores i basades en el mercat i el focus en la qualitat i la gastronomia per als beneficis dels clients urbans aporten nous reptes als productors. Aquests sistemes alimentaris de qualitat artificial donen lloc a noves formes de regla per als agricultors. La seva implementació planteja diverses qüestions quant a com s'identifiquen i classifiquen els productes de "qualitat" i per a qui, amb més implicacions sobre com els agricultors adopten aquests programes.

Summary of Results

Tot i que existeix una literatura acadèmica força gran sobre els fonaments, les lògiques i les implicacions subjacents dels QFS, la manera en què aquests instruments es creuen a la pràctica amb les aspiracions dels agricultors i les experiències viscudes roman inexplorada. En aquest document, intentem abordar aquesta bretxa mirant els significats i les implicacions d'aquests programes per als agricultors d'una zona agrícola periurbana de Barcelona (Baix Llobregat i Garraf), on s'estan promovent esquemes de qualitat per

mantenir la pagesia a petita escala. Tot i que els programes QFS sovint utilitzen un discurs de reconexió urbana i rural, trobem que la política urbana-rural desequilibrada sovint s'inclou en aquests esquemes de qualitat de nova creació. Aquestes polítiques tenen un paper important a l'hora de definir com i per què es dissenyen aquests esquemes i en benefici de qui. La nostra anàlisi de dades també revela els reptes no resolts als quals s'enfronten els agricultors integrats en els QFS. Com a resultat, argumentem que, en aquest cas, malgrat les noves oportunitats de comercialització i comercialització que aquests programes han aportat, els QFS no representen una solució a llarg termini per a una agricultura sostenible perquè:

i) Els QFS creen noves barreres organitzatives i de gestió per als agricultors i deixen importants reptes sense resoldre. Per exemple, els QFS assumeixen l'augment de l'emprenedoria dels petits agricultors (augment de l'esforç realitzat en tasques comercials i logístiques) mentre deixa el mercat majorista, Mercabarna, per als grans jugadors (sense resoldre allà el problema dels preus baixos).

ii) Els QFS impliquen esquemes i regles imposades als agricultors i afavoreixen les dinàmiques de poder i privilegis entre els llocs urbans i rurals. Les tensions amb els habitants de les ciutats (consumidors, tècnics o ecologistes) revelen una percepció global que el camp -la pagesia- està abandonat, devaluat i/o processat (en línia amb les trobades a Sempere 2005 a la mateixa zona).

En conclusió, si bé els programes QFS en teoria tenen com a objectiu protegir una forma sostenible d'agricultura "qualificant-la" i creant nous espais per a estratègies de màrqueting directe, ho fan sense tenir en compte les aspiracions i capacitats dels agricultors, ni el context estructural en què es produeixen aquests intercanvis. tenir lloc. L'estratègia de qualitat sembla imposada i l'anomenat aliment de qualitat artificial.

Figures

CASTELLANO

Resumen de Investigación

Investigación sobre justicia urbana en Barcelona
2017-2021 para políticos y planificadores

Por BCNUEJ

(Castellano)

Resumen de Investigación

Investigación sobre justicia urbana en Barcelona
2017-2021 para políticos y planificadores

Por Barcelona Lab for Urban
Environmental Justice & Sustainability
(BCNUEJ)

Table of Contents

A 'fertile soil' for sustainability-related community initiatives: A new analytical framework	4
Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona	6
Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona.....	8
Creating urban green infrastructure where it is needed - A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona	10
Real Estate Crisis Resolution Regimes and Residential REITs: Emerging Socio-Spatial Impacts in Barcelona	12
Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens	14
Nature-based solutions as discursive tools and contested practices in urban nature's neoliberalisation processes.....	16
Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification.....	18
Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona.....	20
School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens	22
Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces.....	24
Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders.....	26
The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics	28
The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project.....	30
How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies	32

A 'fertile soil' for sustainability-related community initiatives: A new analytical framework

Sekulova, Filka, Isabelle Anguelovski, Lucia Argüelles, and Joana Conill. "A 'Fertile Soil' for Sustainability-Related Community Initiatives: A New Analytical Framework." *Environment and Planning A: Economy and Space* 49, no. 10 (October 2017): 2362–82. <https://doi.org/10.1177/0308518X17722167>

Abstract

Una de las respuestas únicas y emergentes a las crisis ecológicas, sociales, políticas y económicas actuales ha sido el surgimiento de iniciativas comunitarias en una variedad de fórmulas y contextos geográficos. Exploramos su surgimiento y evolución más allá del análisis de un único conjunto fijo de factores que se espera contribuyan a su inicio y crecimiento. Al revisar las trayectorias de diversas iniciativas en la región de Barcelona (España), sostenemos que la metáfora del suelo fértil proporciona un marco útil para describir o explicar el desordenado proceso de emergencia y evolución de los proyectos de base y comunitarios. El suelo fértil se entiende aquí como una cualidad particular de la textura social, caracterizada por la riqueza, la diversidad, las incógnitas pero también, por múltiples tensiones y contradicciones. Sin embargo, no es sólo la diversidad de factores, sino la calidad de su relación mutua lo que "hace" que el suelo sea fértil para el surgimiento de nuevos grupos y la continuación de los existentes. Es importante destacar que la base social aparentemente desordenada en la que surgen las iniciativas comunitarias se nutre de sus contradicciones internas y externas. Asimismo, el espacio que se abre al lidiar con racionalidades en conflicto crea las condiciones para que surjan estrategias y estructuras nuevas y más resilientes. A medida que las iniciativas comunitarias se establecen, los "dilemas fértiles" que enfrentan con frecuencia se convierten en un motor clave de su contexto evolutivo, contribuyendo al surgimiento de nuevos imaginarios sociales y formas de producir cambios sociales.

Summary of Results

Un resultado clave que surge de las entrevistas en Barcelona es que la mera existencia y resistencia de iniciativas comunitarias en medio de condiciones estructurales y económicas hostiles puede percibirse como un éxito en sí mismo y, por lo tanto, como un factor que contribuye a la fertilidad de la sociedad. base. Algunas iniciativas surgen como resultado de las tensiones (por ejemplo, la falta de un sistema de producción de alimentos local y ecológico equitativo). Otros continúan existiendo a pesar de las tensiones, mientras

intentan trabajar con las tensiones (por ejemplo, una granja ecológica local que perdió el apoyo de uno de su grupo de consumidores). A menudo, los dilemas que enfrentan las ICC son brotes o proyecciones de un dilema mayor, que una sola entidad no puede resolver por sí sola, como la necesidad de cambiar el modelo actual de suministro de alimentos o energía. Los conflictos experimentados a nivel de las CBI son a menudo el resultado de la división social, la exclusión y las desigualdades estructurales que penetran en toda la sociedad.

Figures

Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona

Anguelovski, I., J. Connolly, L. Masip, and H. Pearsall. 2018. "Assessing green gentrification in historically disenfranchised neighborhoods: A longitudinal and spatial analysis of Barcelona." *Urban Geography* 39 (3):458-491. <https://doi.org/10.1080/02723638.2017.1349987>

Abstract

Hasta la fecha, se sabe poco sobre hasta qué punto la creación de espacios verdes municipales en toda una ciudad aborda las desigualdades sociales o raciales en la distribución de las comodidades ambientales, o si tal agenda crea contribuye a la gentrificación verde. En este estudio, evaluamos los efectos de la creación de 18 espacios verdes en barrios socialmente vulnerables de Barcelona durante la década de 1990 y principios de la de 2000. Examinamos la evolución en el tiempo de seis indicadores de gentrificación sociodemográfica en las áreas cercanas a los espacios verdes en comparación con todos los distritos. Nuestros resultados indican que los nuevos parques en el casco antiguo y los barrios anteriormente industrializados parecen haber experimentado una gentrificación verde. En contraste, la mayoría de las áreas económicamente deprimidas y los vecindarios de clase trabajadora con menos viviendas deseables y más aislados del centro de la ciudad ganaron residentes vulnerables a medida que se volvían más verdes, lo que indica una posible redistribución y una mayor concentración de residentes vulnerables en la ciudad.

Summary of Results

Nuestro estudio indica claras tendencias de gentrificación verde en varias áreas históricamente desatendidas de Barcelona. También revela que los impactos de la creación de parques en vecindarios socialmente vulnerables dependen de su contexto de creación, entorno y entorno construido en general. En Barcelona, parece que la gentrificación verde se ha producido en parques ubicados en barrios más deseables como las antiguas zonas industriales (y frente al mar) dentro de los distritos de Sant Martí y Ciutat Vella o en la zona sur de Horta-Guinardó. En parques ubicados en barrios muy densamente deprimidos como el Raval de Ciutat Vella, o en barrios con un parque de edificios semi-antiguo asociado a la dictadura o proyectos de transición temprana, la gentrificación verde parece no haber tenido lugar.

Figures

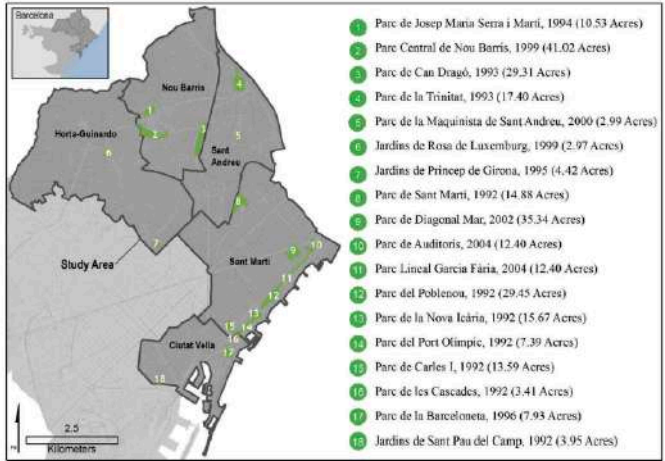

Figure 5. In green, parks built between the period 1992–2004 within the Ciutat Vella, Sant Martí, Sant Andreu, Nou Barris, and Horta-Guinardó districts.

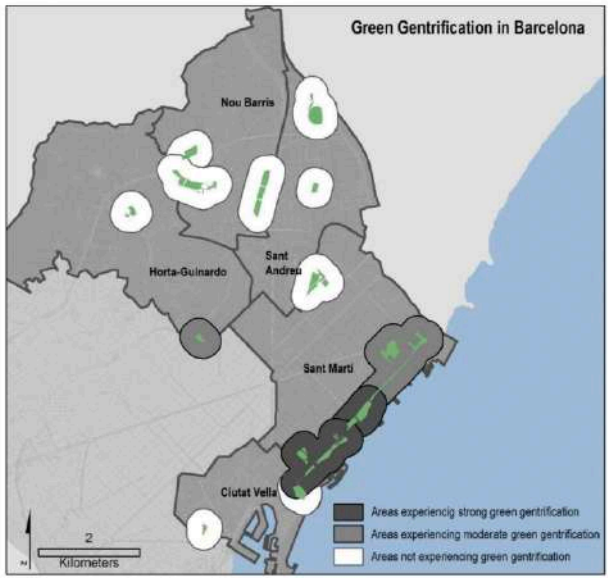

Figure 12. Areas where strong, moderate, and no green gentrification seem to be occurring.

Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona

Francesc Baró, Amalia Calderón-Argelich, Johannes Langemeyer, James J.T. Connolly, Under one canopy? Assessing the distributional environmental justice implications of street tree benefits in Barcelona, Environmental Science & Policy, Volume 102, 2019, Pages 54-64, ISSN 1462-9011, <https://doi.org/10.1016/j.envsci.2019.08.016>

Abstract

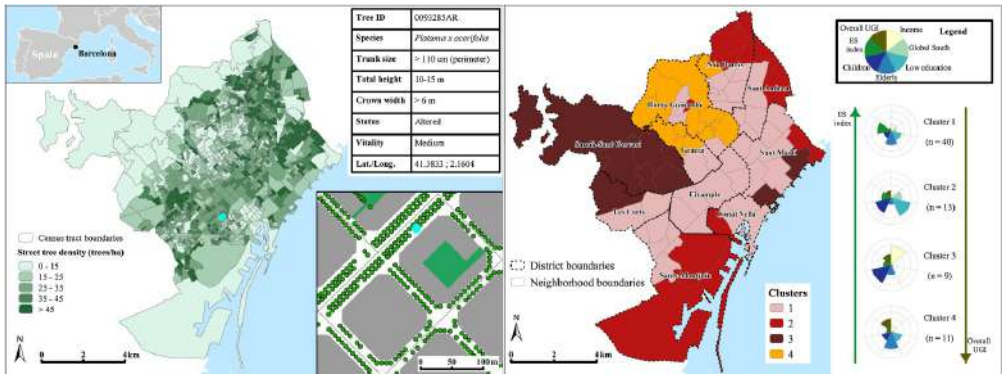
Los árboles de las calles son un componente importante de la infraestructura verde en las ciudades, ya que proporcionan múltiples servicios ecosistémicos (SE) y, por lo tanto, contribuyen a la resiliencia urbana, la sostenibilidad y la habitabilidad. Aún así, el acceso a estos beneficios puede mostrar una distribución desigual en el tejido urbano, lo que podría generar desigualdades socioambientales. Algunos estudios han analizado las implicaciones de justicia distributiva de los patrones espaciales de los árboles de las calles, pero generalmente sin cuantificar la provisión de SE asociada. Esta investigación estimó la cantidad de purificación de aire, mitigación de la escorrentía y regulación de la temperatura proporcionada por alrededor de 200,000 árboles en las calles de Barcelona, España, utilizando la herramienta i-Tree Eco. Los resultados se agregaron a nivel de vecindario (n = 73) y tramo censal (n = 1068) para detectar asociaciones con la distribución de cinco variables demográficas que indican vulnerabilidad social, a saber: ingresos, residentes del Sur Global, residentes con bajo nivel educativo, ancianos residentes y niños. Las asociaciones se evaluaron mediante análisis bivariados, multivariados y de conglomerados, incluido un modelo espacial autorregresivo. A diferencia de estudios anteriores, no encontramos evidencia de una asociación significativa y positiva entre la distribución de los residentes de bajos ingresos o del Sur Global y una menor cantidad de beneficios de árboles en la calle en Barcelona. Más bien, una mayor provisión de SE por los árboles de la calle se asoció con ciertos tipos de poblaciones vulnerables, especialmente los ciudadanos de edad avanzada. Nuestros resultados también sugieren que los árboles de la calle pueden jugar un papel redistributivo importante en relación con la provisión local de SE reguladores debido a la distribución generalmente desigual y desigual de otros componentes de infraestructura verde urbana como bosques urbanos, parques o jardines en ciudades compactas como Barcelona. . A la luz de estos hallazgos, sostenemos que solo la planificación de la infraestructura verde debe considerar cuidadosamente las implicaciones distributivas asociadas con los beneficios de los árboles en las calles.

Summary of Results

Los resultados muestran que las áreas con mayor acceso a los beneficios de árboles en la calle tienden a coincidir con barrios que tienen una alta proporción de ciudadanos mayores. Este es el caso de los distritos central y norte del Eixample y Sant Martí, donde grandes árboles maduros se alinean en calles anchas, pero existen pocas otras áreas verdes históricas como parques y jardines. Los barrios más populares de Nou Barris y Sant Andreu también se benefician sustancialmente de los árboles de la calle. A diferencia de hallazgos anteriores en ciudades de EE. UU., No encontramos una asociación entre menos árboles en las calles y residentes de la clase trabajadora o del Sur Global. Sin embargo, algunos casos particulares como El Raval podrían ser una excepción a esta tendencia general, siendo un barrio compacto de bajos ingresos con una alta proporción de residentes del Sur Global y muy pocos árboles en las calles. Curiosamente, las zonas más ricas de la ciudad como Sarrià-Sant Gervasi y Les Corts tienen proporcionalmente menos árboles en la calle aunque tienen una mayor presencia de parques locales y zonas verdes privadas.

Los árboles de la calle pueden compensar de alguna manera la falta de estas áreas verdes porque requieren menos espacio y son bastante fáciles de integrar en los espacios públicos, contribuyendo a la justicia ambiental y climática. A medida que las ciudades de todo el mundo enfrentan desafíos ambientales urgentes y riesgos relacionados con el cambio climático, el análisis de la justicia ambiental (y climática) urbana es cada vez más importante para examinar los diferentes tipos de distribución desigual de impactos y acceso a servicios ambientales y comunitarios. Los diferentes tipos de espacios verdes ofrecen diferentes beneficios a los residentes, pero no todos los beneficios brindan el mismo grado de salud, bienestar y servicios.

Figures

Creating urban green infrastructure where it is needed – A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona

Johannes Langemeyer, Diego Wedgwood, Timon McPhearson, Francesc Baró, Anders L. Madsen, David N. Barton, Creating urban green infrastructure where it is needed – A spatial ecosystem service-based decision analysis of green roofs in Barcelona, Science of The Total Environment, Volume 707, 2020, 135487, ISSN 0048-9697 <https://doi.org/10.1016/j.scitotenv.2019.135487>

Abstract

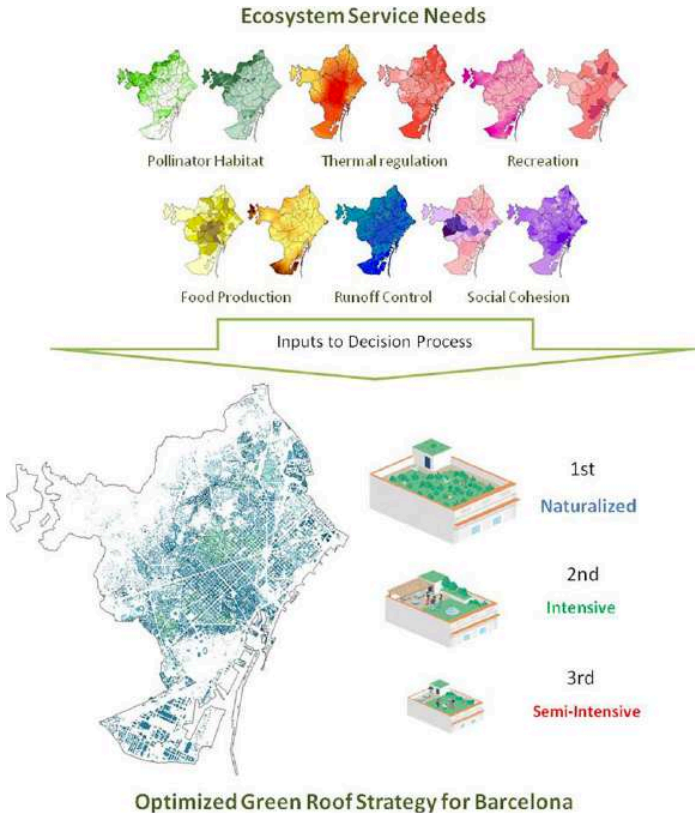
A medida que las ciudades enfrentan una presión cada vez mayor por las tendencias de densificación, los techos verdes representan una fuente valiosa de servicios ecosistémicos para los residentes de metrópolis compactas donde los espacios verdes disponibles son escasos. Sin embargo, hasta la fecha se han realizado pocas investigaciones sobre los beneficios integrales de los techos verdes a escala de toda la ciudad, y los responsables de la formulación de políticas locales carecen de una guía práctica para informar la expansión de la cobertura de los techos verdes. El estudio aborda este problema mediante el desarrollo de una herramienta de detección espacial multicriterio aplicada en Barcelona, España para determinar: 1) dónde se deben priorizar los techos verdes en Barcelona en función de la demanda suscitada por expertos para una amplia gama de servicios ecosistémicos y 2) qué tipo de El diseño de techos verdes potenciales optimizaría la provisión de servicios ecosistémicos. Como insumos para el modelo, se seleccionaron quince indicadores espaciales como sustitutos de los déficits y demandas de los servicios ecosistémicos (regulación térmica, control de escorrentía, hábitat y polinización, producción de alimentos, recreación y cohesión social) junto con cinco alternativas de decisión para el diseño de techos verdes (extenso, semi-intensivo, intensivo, naturalizado y parcelario). Estos indicadores y alternativas se analizaron probabilísticamente y espacialmente, luego se ponderaron de acuerdo con los comentarios de los expertos locales. Los resultados de la evaluación indican que existe una gran demanda en Barcelona de los servicios ecosistémicos que los techos verdes podrían proporcionar, especialmente en barrios residenciales densos y en el sur industrial. Los expertos identificaron el hábitat, la polinización y la regulación térmica como los SE más necesarios y el control de la escorrentía y la producción de alimentos como los menos demandados. Los techos naturalizados generaron los niveles de provisión de servicios ecosistémicos de mayor potencial para el 87,5% del área de los techos, además de las áreas más pequeñas del centro de Barcelona donde los techos intensivos se identificaron como el diseño de techo verde preferible. En general, el modelo espacial desarrollado en este estudio ofrece una selección flexible basada en un análisis de decisiones de criterios múltiples espaciales que se puede ajustar fácilmente para guiar la política municipal en otras ciudades

considerando la efectividad de la infraestructura verde como fuente de servicios ecosistémicos.

Summary of Results

Results from the city-wide models operationalized in this study offer a number of findings that support future land use policy in Barcelona yet are also applicable to GI development elsewhere. From a prioritization perspective, the model identified numerous neighborhoods across Barcelona where GRs could offer important NBS to the city's environmental challenges. As expected, the areas that are identified as priorities for GR tended to be densely populated urbanized neighborhoods, often with diverse residential populations. GR development in these areas could be directly beneficial to local communities, provided that design and implementation are undertaken with input from residents to preserve the character of the neighborhood (Anguelovski et al., 2017).

Figures

Real Estate Crisis Resolution Regimes and Residential REITs: Emerging Socio-Spatial Impacts in Barcelona

Melissa García-Lamarca (2020) Real estate crisis resolution regimes and residential REITs: emerging socio-spatial impacts in Barcelona, *Housing Studies* <https://doi.org/10.1080/02673037.2020.1769034>

Abstract

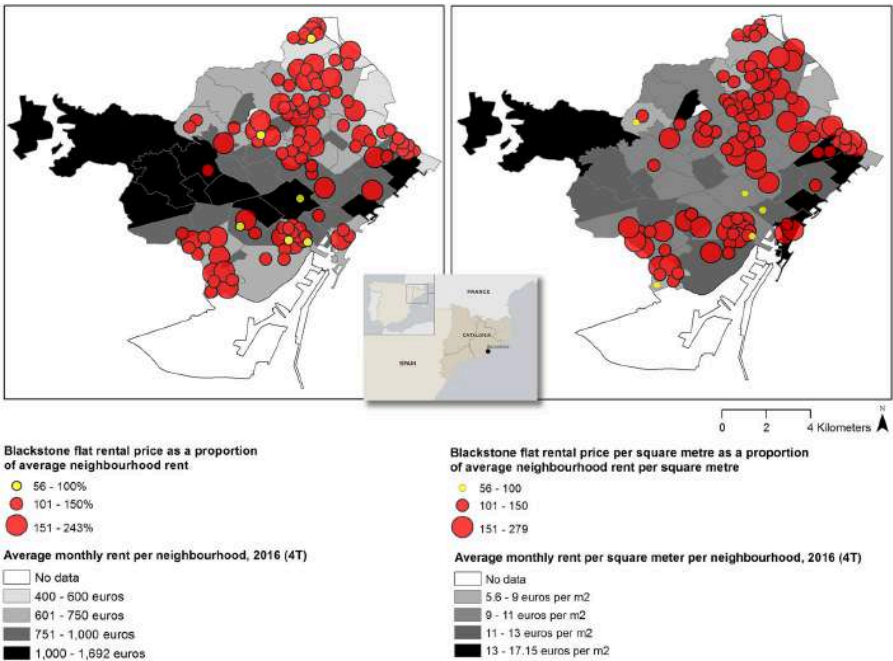
Este estudio explora el desarrollo de los Fideicomisos de Inversión Inmobiliaria (REIT, conocidos como SOCIMI) residenciales españoles en el creciente mercado de alquiler del país, desempaquetando su conexión con la resolución de la crisis financiera de 2008. La atención se centra en la dinámica socioespacial emergente de una de las primeras SOCIMI residenciales a gran escala del país en Barcelona de la firma global de capital privado Blackstone. Sostengo que las SOCIMI manifiestan un régimen de vivienda habilitado por el estado español y la gestión postcrisis respaldada por la UE de activos inmobiliarios tóxicos, un modelo construido a partir del despojo subyacente a cientos de miles de ejecuciones hipotecarias y desalojos y el rescate del sistema financiero público. El mapeo de 110 propiedades de Blackstone SOCIMI en Barcelona en relación con los precios de alquiler de vecindarios y los hallazgos de un grupo de redes sociales creado por inquilinos de Blackstone SOCIMI sugiere que estos nuevos REIT residenciales refuerzan la desigualdad urbana socioespacial y el despojo. La discusión y las conclusiones desglosan las implicaciones de estos hallazgos en relación con el acceso a la vivienda urbana, la asequibilidad y las desigualdades.

Summary of Results

El análisis espacial de las SOCIMI de Blackstone y los precios de alquiler en Barcelona ilustra la espacialidad de la desigualdad urbana y el despojo en Barcelona, ya que las áreas con mayor concentración de ejecuciones hipotecarias y desalojos coinciden con la ubicación de las viviendas SOCIMI de Blackstone. Además, el análisis de la diferencia de precio proporcional entre los precios medios de alquiler de barrio y los precios de alquiler planos de Blackstone's Alquilerovers muestra que el 95% de los pisos de alquiler de SOCIMI tienen un precio de alquiler superior al precio medio de alquiler de barrio. De estos, el 65 por ciento se alquila hasta un 50 por ciento más que el precio medio de las propiedades del barrio donde se ubican, y el 33 por ciento entre un 50 -100 por ciento más. Se enumeran dos propiedades por más del doble del alquiler promedio del vecindario. En promedio, los 110 pisos de Blackstone se cotizan a un 38% más que los que se alquilan en el mismo vecindario.

La creciente membresía en el grupo de Facebook Plataforma Afectados Alquilerovers (Anticipa) refleja los problemas de calidad de la vivienda y el servicio de los inquilinos que enfrentan los inquilinos en las SOCIMI de Blackstone. Desde la revisión sistemática de cientos de comentarios y conversaciones desde principios de 2017 hasta mediados de 2018, el problema más común es que Blackstone no responde a los incidentes presentados por los inquilinos, muchos de los cuales son graves y afectan sus condiciones de vida diaria. Los suministros de energía, el moho en el piso y el hecho de que no se hayan quitado las puertas blindadas anti-cucillas después de mudarse a la propiedad son otros problemas comunes. Muchos de los problemas de servicio y calidad que enfrentan los inquilinos de Blackstone SOCIMI surgen porque son propiedades obtenidas tras la ejecución hipotecaria y el desalojo y reflejan la prioridad de Blackstone de maximizar las ganancias de los accionistas sobre el servicio o la calidad.

Figures

Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens

Panagiota Kotsila, Kathrin Hörschelmann, Isabelle Anguelovski, Filka Sekulova, Yuliana Lazova, Clashing temporalities of care and support as key determinants of transformatory and justice potentials in urban gardens, *Cities*, Volume 106, 2020, 102865, ISSN 0264-2751, <https://doi.org/10.1016/j.cities.2020.102865>

Abstract

Los huertos urbanos, que consolidan los espacios como nuevos bienes comunes urbanos, se enfrentan a la contradicción y al desafío de estar integrados en los paisajes neoliberales de la gobernanza urbana. Si bien su potencial transformador y de justicia se ha celebrado a menudo y con razón, ofreciendo nuevos caminos hacia la seguridad y la soberanía alimentarias; al servicio del empoderamiento social y el compromiso político; hacer que las ciudades sean más verdes, saludables y participativas: los mecanismos que pueden limitar ese potencial no se han explorado tanto. Centrándonos en los huertos comunitarios que han recibido algún apoyo municipal, aplicamos una lente de ecología política feminista para examinar el papel hasta ahora poco teorizado del cuidado y el tiempo en los huertos urbanos, y la forma en que estos aspectos están condicionando el sustento y la justa distribución de beneficios que sabemos que pueden surgir de los huertos urbanos. Nuestro análisis empírico cualitativo de ocho jardines con apoyo municipal en Atenas, Barcelona, Dublín y Leipzig examina los marcos de tiempo y las prioridades en conflicto que los proyectos de jardinería a menudo tienen que navegar, revelando cómo la función de los jardines urbanos está limitada por dos tipos de "temporalidades enfrentadas": (i) la invisibilidad de las necesidades de la jardinería y de sus beneficios sociales en un contexto de apoyo estructural limitado, y (ii) el debilitamiento de las materialidades del cuidado ante los cortos plazos municipales y el rápido crecimiento urbano.

Summary of Results

Los huertos comunitarios pueden ser espacios de convivencia y aprendizaje mutuo, con funciones de promoción de la salud y de apoyo social, especialmente para los grupos vulnerables. Sin embargo, su potencial para la justicia socioambiental puede verse restringido, en diferentes niveles, por lo que observamos son "temporalidades en conflicto" (y nuevas vulnerabilidades posteriores) relacionadas con materialidades tangibles e intangibles del cuidado. Estas limitaciones se pueden identificar en: la alta demanda de tiempo voluntario que descansa sobre los hombros de las personas

socioeconómicamente vulnerables versus un apoyo mínimo de las autoridades estatales; los plazos limitados de dicho apoyo y, por lo tanto, la constante fugacidad de los jardines de corta duración; un énfasis en la valoración de aspectos cuantificables fácil y rápidamente (es decir, la productividad del jardín) y restar importancia al tiempo subjetivo para que se acumulen beneficios personales, colectivos y sociales más amplios. Para que los beneficios de la jardinería comunitaria urbana sean sostenibles en el tiempo y se compartan de manera equitativa, la justicia debe implicar el reconocimiento de múltiples marcos de tiempo, materialidades del cuidado y responsabilidades. La naturaleza intangible y en su mayoría invisible del trabajo de cuidado involucrado en proyectos de jardinería comunitaria es esencial para su florecimiento. Esta labor debe ser reconocida en su singularidad y arraigo en el lugar, y valorada por las administraciones locales / públicas y más allá. El apoyo público (municipal o del estado central) debe asegurar la tierra y los recursos necesarios para que los jardines florezcan y mantengan sus múltiples funciones sociales. Las materialidades invisibles aunque esenciales del cuidado que rodean los huertos urbanos requieren un reconocimiento formal en el sentido de asegurar su permanencia, reconocimiento de valor, estatus legal y potencialidad para una mayor expansión o replicación.

Figures

	Athens		Dublin	
	Marousi (1 st and 2 nd)	Agios Dimitrios	Bridgefoot St.	Hardwicke St.
Emergence	Part of a countrywide initiative, kick-starting in 2011, of municipalities offering land for urban gardening, in the context of crisis. Providing organic fresh food for gardeners and 20% of their production directed to food banks.		Grassroots initiative and in collaboration with NGOs (2003), occupied part of a municipal lot left idle in the context of economic downturn.	
Gardeners composition	Socio-economically vulnerable households (i.e. unemployed, mono-parental families, low income families). More men than women actively involved in the garden.		Mostly people from the neighbourhood of all ages. While women very active in the 2003 project, now mostly men usually present.	
Form of organizing production	M1: 20 individual plots (20-25m ²) per family, for indefinite time. M2: At first similar to M1 with 25 plots. The 1.5-acre extension was organized in co-cultivation "artolis" ¹ where 4-5 families work together and yields are to be shared amongst all gardeners.	45 individual plots (40m ² each) per family, with access rights for 2 years. Informal collaboration in the form of sharing seeds, produce, and even labour, was often taking place in all 3 gardens in Athens, but especially in AD.	Shared occupied space for growing, shared greenhouse (seedlings, flowers), shared materials and space of encounter. Part of the land was assigned to the municipal allotments program, but private gardeners do not interact with the community garden.	11 raised beds, individual or shared. Some seedlings are grown in agricultural land, sharing the produce between the garden club and the agricultural project. A greenhouse was used for seedlings but now needs repair and stands idle.
	Leipzig		Barcelona	
	Queerbeet	Bunte Gärten	Espal Germanetes	Ills dels 3 horts
Emergence	Citizens' initiative (2012) on vacant plots with temporary use rights agreed with the municipality. Aims to be a "green free space", a sustainable communal garden, a place for socio-natural encounters.	Citizens' initiative (2015) in response to tensions over immigration. Project actively producing a welcoming city for refugees by including them in a garden project. Four adjacent double-plots (800m ²) are rented.	Emerged within the Pla Bui's (municipal) initiative in 2012, aiming to place unused municipal land and at the service of non-for-profit groups. [The garden was proposed by a neighbourhood association (representing Eixample Esquerra)]	Emerged within the Pla Bui's (municipal) initiative in 2012, aiming to place unused municipal land and space at the service of non-for-profit.
Gardeners composition	"Gardening enthusiasts", mostly socio-economically vulnerable households. Some researchers also participate.	Mostly students and activists with refugee families.	Members of the local community.	Local families together with individuals collaborating with the social inclusion programs of the member associations.
Form of organizing production	Shared plot with raised beds, but members were able (on a previous site) to tend their own plots too. Seeds and yields are shared.	Shared plots on four connected allotment plots. Members are allowed to tend individual small plots within the site too. Allotment society regulations stipulate which proportion of the plots should be used to grow what.	The project functions more as an outdoor social centre than a garden. Production is not meant for individual use. It is rather shared and used as an input for community meals and events.	While initiated by several entities, largely led by TARPUNA the management of most gardening slots was eventually taken over by a group of local residents with children. Hence member families take largest part of the production.

Nature-based solutions as discursive tools and contested practices in urban nature's neoliberalisation processes

Kotsila, Panagiota, Isabelle Anguelovski, Francesc Baró, Johannes Langemeyer, Filka Sekulova, and James JT Connolly. "Nature-Based Solutions as Discursive Tools and Contested Practices in Urban Nature's Neoliberalisation Processes." *Environment and Planning E: Nature and Space* 4, no. 2 (June 2021): 252–74. <https://doi.org/10.1177/2514848620901437>

Abstract

"Soluciones basadas en la naturaleza" es el nuevo concepto utilizado para promover ideas de sostenibilidad urbana, que está ganando terreno tanto en los círculos académicos como en los políticos, especialmente en la Unión Europea. A través de un análisis de las definiciones y el discurso en torno a las soluciones basadas en la naturaleza, discernimos una serie de supuestos derivados de la ciencia positivista que están incrustados en el término, y que encontramos que crean un espacio atractivo para los procesos de neoliberalización de la naturaleza. Proporcionamos un análisis empírico de cómo se concretan estos supuestos en dos proyectos iniciados por la ciudad en Barcelona, España, que se han identificado como soluciones basadas en la naturaleza: el corredor verde del Passeig de Sant Joan y el jardín comunitario de Espai Germanetes apoyado por el Pla municipal Esquema de Buits. Ambos proyectos nacieron en un clima político neoliberal, pero sus resultados en términos de neoliberalismo y su contestación fueron muy distintos, sobre todo por las diferentes formas de gobernanza e interacción socio-natural que estos dos proyectos fomentan. La naturaleza urbana puede servir a los actores económicos de élite a expensas de los beneficios socioecológicos generalizados. Pero también puede servir como base para la articulación de demandas de espacios verdes abiertos y participativos que vayan más allá de la administración precaria y controlada o las interacciones mediadas por el mercado con la naturaleza urbana. Instamos a que la investigación y la práctica futuras sobre soluciones basadas en la naturaleza sean más críticas con el término en sí y que orienten su instrumentalización en la planificación urbana lejos de las agendas neoliberales y hacia futuros más emancipatorios y socioecológicos más justos.

Summary of Results

"Soluciones basadas en la naturaleza" es un concepto que podría ayudar a enmarcar el neoliberalismo como un proceso respetuoso con la naturaleza. Las tendencias de neoliberalización de la naturaleza urbana se pueden evidenciar

en la implementación de proyectos que califican como soluciones basadas en la naturaleza. Estas tendencias son cuestionadas en varios ámbitos sociales y especialmente por iniciativas de base, incluso cuando son parte de la implementación de soluciones basadas en la naturaleza, y de hecho, las prácticas de SbN se moldean y cuestionan continuamente en la sociedad. Sus contradicciones, desafíos y disputas ya no deberían escapar a las discusiones académicas o políticas en torno a las intervenciones basadas en la naturaleza y la regeneración urbana. El término soluciones basadas en la naturaleza se puede recuperar para trabajar más hacia transformaciones socioecológicas radicales que desafíen la lógica de "no alternativa" del neoliberalismo. Pero para lograr esto, los investigadores críticos y los gobiernos de las ciudades que se involucran con temas de adaptación y sostenibilidad al cambio climático ya no deberían rehuir la redefinición normativa de lo que podría calificar como soluciones (urbanas) basadas en la naturaleza, y estas definiciones deberían alinearse más con las demandas que provienen de movimientos socioambientales e ideas académicas de una tradición diferente (que la economía o la ingeniería). De esta manera, las visiones futuras de la naturaleza y la biodiversidad podrían complementar e informar visiones de emancipación, equidad y justicia que van más allá del capitalismo neoliberal.

Figures

Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification

Ana Terra Amorim Maia, Fulvia Calcagni, James John Timothy Connolly, Isabelle Anguelovski, Johannes Langemeyer, Hidden drivers of social injustice: uncovering unequal cultural ecosystem services behind green gentrification, Environmental Science & Policy, Volume 112, 2020, Pages 254-263, ISSN 1462-9011, <https://doi.org/10.1016/j.envsci.2020.05.021>

Abstract

La medida en que las nuevas iniciativas de ecologización contribuyen a los procesos de gentrificación en áreas urbanas es de creciente interés para los investigadores y los responsables políticos, pero los aspectos precisos (y a menudo intangibles) de los espacios verdes que los integran en los procesos de gentrificación no se comprenden bien. La literatura sobre Servicios Ecosistémicos Culturales (CES) ofrece nuevas formas de medir estos aspectos. En este estudio, utilizamos datos de redes sociales geo-localizados para evaluar el valor atribuido a CES en 18 parques urbanos en Barcelona, de los cuales 9 demostraron haber experimentado gentrificación verde en estudios previos. Realizamos análisis descriptivo y pruebas de independencia estadística en 703 fotos descargadas de la plataforma de redes sociales Flickr. De las 703 fotos analizadas, el 85% fueron tomadas en parques asociados con la gentrificación verde; sin embargo, alrededor del 80% de todas las fotos mostraban infraestructuras construidas en lugar de características ecológicas, lo que indica que la gentrificación verde no se trata estrictamente de verdor y cómo los visitantes lo valoran. Los resultados estadísticos muestran que los parques que experimentaron gentrificación verde se asociaron significativamente con "estética" y "actividades recreativas", mientras que los parques que no experimentaron gentrificación verde se asociaron significativamente con "identidad cultural" y "actividades sociales". Estos resultados sugieren que los resultados de justicia derivados de la relación entre el enverdecimiento urbano y la gentrificación dependen de las asociaciones socioculturales con espacios verdes que formula el marco de servicios de los ecosistemas, lo que lo convierte en una herramienta potencialmente poderosa para comprender cómo generar políticas más justas de ecologización en las ciudades.

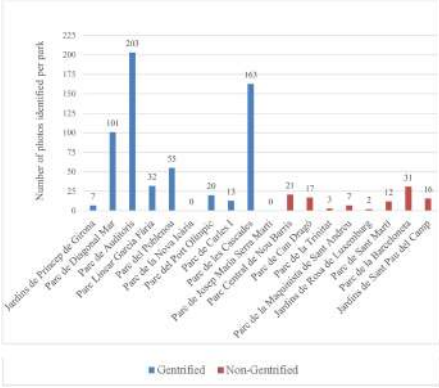
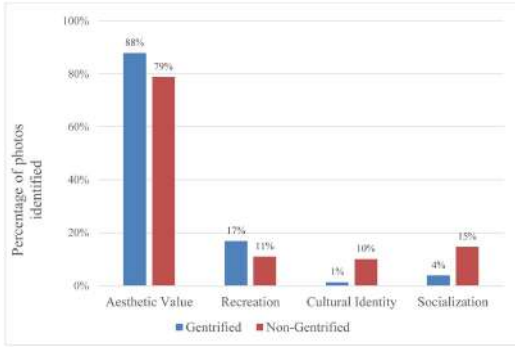
Summary of Results

Los resultados estadísticos mostraron que los parques que experimentaron gentrificación verde se asociaron significativamente con "estética" y "actividades recreativas", mientras que los parques que no experimentaron gentrificación

verde se asociaron significativamente con "identidad cultural" y "actividades sociales". Estos resultados sugieren que los parques que producían valores estéticos y recreativos más elevados fueron más explotados para el turismo y el desarrollo inmobiliario de alto nivel y, por lo tanto, se asociaron con la gentrificación verde, mientras que los parques que produjeron valores sociales y culturales más elevados no lo fueron. Al ofrecer espacios que fomentaban la cohesión social, la creación de espacios y la identidad cultural, como instalaciones deportivas, áreas de descanso y huertas urbanas, este último tipo de parques permitió a los residentes apropiarse de las características y comodidades de los parques para sus propias necesidades, lo que, en su vez, podría haber mitigado la gentrificación verde en su vecindario.

Otro resultado notable fue que ambos grupos de parques presentaban niveles similares de verdor de bajo a moderado (en relación con un área natural preservada no desarrollada), y una proporción similar de objetos verdes y no verdes mostrados en las fotografías (81% no verdes vs. 19% verde). Este hallazgo sugiere que el nivel o la calidad del verde en un parque no pareció influir en la gentrificación. Más bien, fue la infraestructura dentro y alrededor de los parques lo que pareció atraer más a la gente y motivar la toma de fotografías. Esto nos dice que la gentrificación verde no se trata tanto de lo "verde" que contiene un parque, sino de las múltiples formas en que lo verde y la infraestructura se combinan para producir nuevos valores culturales y económicos, que luego pueden ser explotados por planificadores e inversores con resultados inequitativos para los residentes vulnerables, o reapropiados por las comunidades locales, lo que potencialmente fortalece los lazos sociales y culturales y fomenta un sentido de pertenencia.

Figures

Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona

Carmen Pérez del Pulgar, Isabelle Anguelovski, James Connolly, Toward a green and playful city: Understanding the social and political production of children's relational wellbeing in Barcelona, *Cities*, Volume 96, 2020, 102438, ISSN 0264-2751, <https://doi.org/10.1016/j.cities.2019.102438>

Abstract

Este estudio examina las comodidades verdes urbanas recientes dirigidas a los niños y las familias y desarrolla una comprensión novedosa de las formas en que se crean / deshacen las siconaturales de los niños a través de tales intervenciones. Empleamos análisis etnográficos y de archivo en dos nuevos parques, Poble Nou y Nou Barris, en Barcelona para examinar cómo un tipo particular de bienestar infantil, lo que llamamos "bienestar relacional", se forma a través de la producción de elementos verdes y lúdicas para los niños. Los resultados muestran que los procesos y visiones de planificación, los objetivos de desarrollo urbano y la estructura sociomaterial del barrio moderan el efecto de las amenidades verdes y lúdicas para los niños en relación al bienestar relacional al dirigir cómo se utilizan estos espacios. Este hallazgo apunta hacia la importancia, por cuestiones de equidad, de tener en cuenta los procesos sociales y políticos que generan el bienestar relacional. Estos procesos a menudo reflejan agendas económicas más amplias de transformación urbana diseñadas para extraer valor, controlar el espacio y / o legitimar el desarrollo urbano especulativo, mientras que a veces erosionan las condiciones socio-materiales locales, hasta el punto de producir espacios verdes de privilegio, exclusión y control. La conexión entre el bienestar relacional y las intervenciones verdes y lúdicas para los niños destaca la importancia, dentro de la literatura de equidad ambiental urbana, de reconceptualizar las vías de bienestar y salud más allá de las cuestiones de distribución espacial de áreas naturales y ofrece una nueva perspectiva para el desarrollo del futuras directrices sobre políticas de planificación verde y lúdica para los niños.

Summary of Results

En Barcelona, los niños que juegan en el Parc Central de Nou Barris conocen sus columpios y conocen todos los escondites. Pueden decirnos cuáles son sus lugares favoritos y dónde está su hogar. Conocen las reglas, lo que les asusta, lo que pueden y no pueden hacer, independientemente de lo que digan los carteles o sus padres. Negocian entre ellos a quién le toca en la tirolina o la

mejor forma de recuperar una pelota atascada en un árbol. En resumen, vemos un repertorio de interacciones con el entorno social y material que corresponde al tan buscado concepto de “juego libre”. Además, como parque frecuentado para el ocio, la socialización y el cuidado informal, la responsabilidad hacia el cuidado de los niños es compartida entre los usuarios. Se está produciendo bienestar relacional: relaciones sociales, conexiones e interacciones que producen bienestar.

En cambio, en el Parc del Centre del Poblenou el uso que hacen los niños de las instalaciones se reduce a sus funcionalidades más evidentes y las escasas interacciones sociales están mediadas por los adultos que les acompañan. Los riesgos y los límites del juego de los niños también son guiados por los adultos: "te vas a lastimar", "pide perdón", "pregúntale si puedes jugar con su pelota". Esta falta de autonomía y exploración choca con lo que podríamos esperar de un espacio de juego que en principio da más acceso a elementos naturales y equipos de juego creativos. A diferencia de Nou Barris, el cuidado de los niños se reduce al vínculo paterno / materno-infantil y los padres apenas interactúan con otros adultos. La duración de las visitas al parque es corta y la regularidad es baja.

Figures

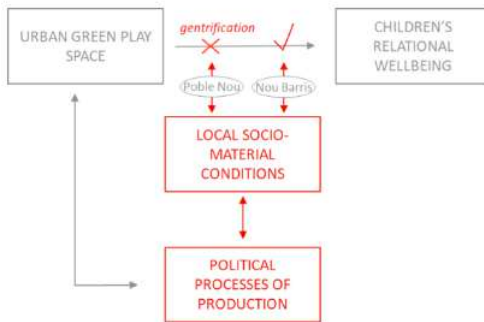

Fig. 7. Children's urban socio natures and the pathways for relational wellbeing.

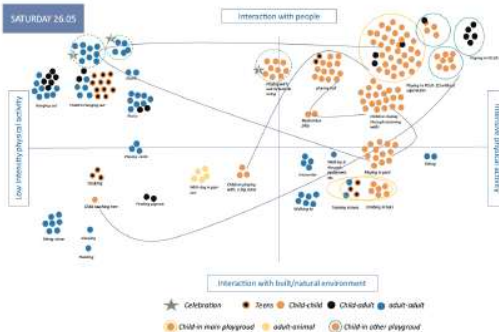

Fig. 1. Diagram of activities based on the intensity of the physical activity, of the interactions, and the interacting elements/agents. Two examples of a weekend day in May in Parc Central de Poble Nou and Parc Central de Nou Barris.

School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens

Francisc Baró, David A. Camacho, Carmen Pérez Del Pulgar, Margarita Triguero-Mas, Isabelle Anguelovski, School greening: Right or privilege? Examining urban nature within and around primary schools through an equity lens, Landscape and Urban Planning, Volume 208, 2021, 104019, ISSN 0169-2046, <https://doi.org/10.1016/j.landurbplan.2020.104019>

Abstract

Un creciente cuerpo de investigación muestra fuertes asociaciones positivas entre la naturaleza urbana y el bienestar infantil, incluidos los beneficios relacionados con la salud mental y física. Sin embargo, también hay evidencia de que los niños pasan cada vez menos tiempo en entornos naturales en comparación con las generaciones anteriores, especialmente los que viven en barrios desfavorecidos. Hasta la fecha, la mayoría de los estudios que analizan la exposición (desigual) o el acceso de los niños a los espacios verdes y azules urbanos se centran en indicadores residenciales, mientras que no se estudia desde una perspectiva basada en la escuela, que también es una parte esencial de la experiencia diaria de los niños. El objetivo general de esta investigación es evaluar la cantidad y los componentes principales de la infraestructura verde dentro y alrededor de una muestra de escuelas primarias (n = 324) en la ciudad de Barcelona, España, y examinar las implicaciones de equidad. Se utiliza un enfoque de múltiples métodos basado en SIG, análisis de correlación y conglomerados, y una encuesta online, para identificar estos patrones de inequidad de acuerdo con tres dimensiones principales: disparidades sociodemográficas entre vecindarios; tipo de escuela (pública, autónoma y privada); y la frecuencia de las actividades educativas al aire libre organizadas por las escuelas. Los resultados muestran que las escuelas ubicadas en los vecindarios más ricos son generalmente más verdes, pero no se observan inequidades en los indicadores de infraestructura verde que rodean a las escuelas, como el acceso a espacios verdes públicos o entre escuelas públicas y autónomas. Los resultados de la encuesta también indican que las escuelas más verdes generalmente organizan más actividades al aire libre basadas en la naturaleza que aquellas con menos exposición a la naturaleza urbana.

Summary of Results

Nuestros hallazgos muestran que las escuelas ubicadas en los barrios más ricos de Barcelona tienen patios escolares generalmente más verdes, por

ejemplo en términos de cobertura arbórea. En contraste, las escuelas en vecindarios de bajos ingresos generalmente tienen menos vegetación interior, aunque tienen acceso a más parques y áreas de juego cercanas. El estudio también revela que las escuelas privadas tienen claramente los entornos más naturales (aunque solo se incluyeron 9 en el análisis), mientras que las escuelas públicas (163 analizadas) son generalmente más verdes que las escuelas autónomas (152 analizadas). Finalmente, la investigación también observó que las escuelas más verdes generalmente organizan actividades al aire libre basadas en la naturaleza con más frecuencia que las escuelas menos ecológicas, lo que sugiere una posible exacerbación de las desigualdades ambientales entre los niños de Barcelona. A la luz de estas conclusiones, sugerimos que se deben considerar múltiples indicadores de naturaleza urbana y diferentes dimensiones de equidad para mejorar la justicia socio-ambiental en la implementación de programas de re-naturalización de entornos escolares. Teniendo en cuenta que los espacios urbanos exteriores se han convertido en espacios aún más importantes para el bienestar de los niños durante la pandemia, las ciudades deberían proporcionar un entorno lúdico y de aprendizaje más seguro y dinámico dentro y alrededor de las escuelas, con especial atención para combatir las desigualdades ambientales existentes.

Figures

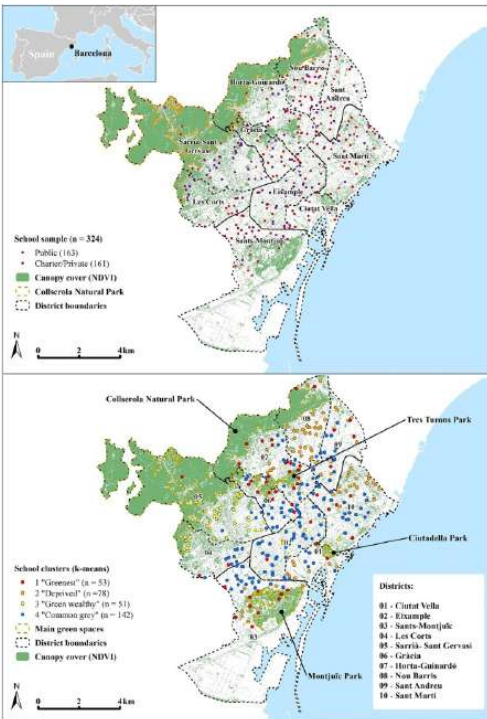

Fig. 1. Barcelona municipality displaying the distribution of the sampled primary schools and the plant canopy cover based on a Normalized Difference Vegetation Index (NDVI) map. Source: own elaboration based on Barcelona City Council datasets.

Fig. 3. Spatial distribution of school clusters. The number of schools per cluster is indicated with n. Source: own elaboration based on Barcelona City Council data

Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces

Emilia Oscilowicz, Jordi Honey-Rosés, Isabelle Anguelovski, Margarita Triguero-Mas & Helen Cole (2020) Young families and children in gentrifying neighbourhoods: how gentrification reshapes use and perception of green play spaces, *Local Environment*, 25:10, 765-786, DOI: [10.1080/13549839.2020.1835849](https://doi.org/10.1080/13549839.2020.1835849)

Abstract

Está bien establecido que la gentrificación puede minar el acceso a servicios ecológicos para los residentes socialmente vulnerables a través del desplazamiento sociocultural o físico de los barrios de clase trabajadora y las minorías. Sin embargo, en la creciente literatura sobre gentrificación verde, se ha prestado poca atención a los impactos de la gentrificación en las familias jóvenes y los niños, especialmente en los espacios verdes del vecindario donde los niños socializan y juegan. Utilizando métodos de observación, encuestas y entrevistas, evaluamos las percepciones y el uso de los espacios verdes de juego en dos barrios de Barcelona en diferentes etapas de gentrificación. Un barrio sufre de una gentrificación residencial, comercial y turística avanzada (La Ribera), mientras que el otro (Poblenou) experimenta una gentrificación más reciente. Encontramos que los procesos avanzados y más complejos de gentrificación tienen más probabilidades de estar asociados con la insatisfacción del espacio público y con un menor uso por parte de los niños y las familias. También observamos menores niveles de confianza, aumento de la delincuencia y una mayor sensación de inseguridad. Por el contrario, la gentrificación en una etapa temprana está vinculada a nuevas relaciones de lugar y apego en torno a los espacios verdes de juego que son muy utilizados por los niños y sus familias. Sin embargo, nuestra investigación también muestra que los beneficios del vecindario en términos de mayor acceso y uso de espacios verdes de juego pueden ser de corta duración, ya que los residentes señalan el temor al desplazamiento. Los resultados revelan cómo la gentrificación puede operar para ofrecer beneficios ecológicos a corto plazo pero posibles pérdidas a largo plazo para las familias socialmente vulnerables en barrios que se están gentrificando.

Summary of Results

Est estudio investiga cómo la gentrificación puede afectar el sentido de comunidad entre las familias en barrios en proceso de gentrificación. Descubrimos que los espacios de juego en Poblenou, un barrio en la etapa inicial de gentrificación, eran muy utilizados por las familias y desempeñaban

un papel funcional en la construcción de la comunidad. Mientras tanto, en La Ribera, un barrio en una etapa posterior de gentrificación y que ha experimentado la peatonalización y el enverdecimiento mucho antes, los espacios verdes de juego no eran necesariamente utilizados por niños, sino predominantemente por adultos o adultos jóvenes donde el uso de juegos de niños es bajo y las percepciones negativas del espacio público. Estuvo acompañada de fuertes sentimientos de pérdida comunitaria, inseguridad habitacional, delincuencia y turistificación callejera y comercial. Estas observaciones están respaldadas por datos de encuestas cuantitativas de las escuelas locales, así como por datos de entrevistas cualitativas de los padres.

En general, encontramos que los procesos avanzados y más complejos de gentrificación tienen más probabilidades de estar asociados con niveles más bajos de satisfacción del espacio público utilizado con menos frecuencia por los niños y las familias. Por el contrario, la gentrificación en una etapa temprana está vinculada a nuevas relaciones de lugar y apego en torno a los espacios verdes de juego que son muy utilizados por los niños y sus familias. Las historias contrastantes que escuchamos en La Ribera y Poblenou apuntan a una fragilidad de los espacios comunitarios durante los procesos de cambio de barrio y sugieren que el éxito actual en Poblenou no es garantía de éxito en el futuro. Nuestra investigación enfatiza aún más la importancia del diálogo continuo con los residentes sobre sus preocupaciones y temores con respecto a los lugares públicos. La sensación de seguridad y protección en los espacios polémicos se puede mejorar apoyando las percepciones de los residentes actuales mediante consultas, vigilancia en las calles, vigilancia comunitaria y la ocupación del espacio por parte de los residentes.

Figures

Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders

Triguero-Mas M, Anguelovski I, Cirac-Claveras J, Connolly J, Vazquez A, Urgell-Plaza F, et al. Quality of Life Benefits of Urban Rooftop Gardening for People With Intellectual Disabilities or Mental Health Disorders. *Prev Chronic Dis* 2020;17:200087. DOI: <http://dx.doi.org/10.5888/pcd17.200087>

Abstract

El número de huertos comunitarios urbanos, incluidos los de los tejados, está aumentando. Sin embargo, pocos estudios han explorado los beneficios de estos huertos para personas con discapacidades intelectuales o trastornos de salud mental. Evaluamos la asociación entre el uso de los huertos en azoteas y la calidad de vida de las personas con un grado de discapacidad entre moderada y muy marcada. Recopilamos información sobre la calidad de vida con una versión preliminar del cuestionario de la Escala INTEGRAL de todos los usuarios de huertos estudiados (n = 54) y entre un grupo de comparación de no usuarios (n = 43). También realizamos entrevistas semiestructuradas con participantes y técnicos, y realizamos observaciones de campo. Nuestros resultados indicaron que el uso de huertos urbanos situadas en azoteas se asoció con un mejor desarrollo personal y sugirió un mayor bienestar físico y emocional, sentido de propósito, inclusión social, relaciones interpersonales (incluidas nuevas perspectivas sobre el entorno urbano y los cambios en los roles sociales) y generalidades. calidad de vida. Nuestro estudio se suma a y amplía la evidencia sobre los posibles beneficios de salud física y de calidad de vida de la horticultura en general, y específicamente para aquellos con discapacidades intelectuales y trastornos de salud mental.

Summary of Results

Evaluamos si participar en un programa de horticultura en azoteas urbanas estaba relacionado con una mejor calidad de vida para las personas con discapacidad moderada a muy marcada derivada de discapacidades intelectuales y trastornos de salud mental. Tanto nuestros resultados cualitativos como cuantitativos indicaron que la horticultura estaba asociada al desarrollo personal y el bienestar emocional (por ejemplo, sentimientos de libertad; mayor autonomía, capacidad para lidiar con la frustración y la decepción). Además, nuestros hallazgos cualitativos sugirieron que la horticultura estaba relacionada con el bienestar físico (aumento de energía y la superación de las propias limitaciones), la inclusión social y las relaciones interpersonales (relaciones nuevas y mejoradas con los demás, relaciones

reformadas con la ciudad y la adquisición de un nuevo rol). en la sociedad) y sentido de propósito (como encontrarse a sí mismos). Nuestros resultados cuantitativos también indicaron que la horticultura puede estar asociada a mejor calidad de vida en general.

En este estudio exploramos la gama de beneficios en calidad de vida asociados a la horticultura en azoteas urbanas por parte de personas con discapacidades intelectuales y trastornos de salud mental. Nuestros hallazgos indicaron un mejor desarrollo personal y sugirieron un mayor bienestar físico y emocional, sentido de propósito, inclusión social, relaciones interpersonales y calidad de vida general asociada con la jardinería. Este estudio amplía la evidencia existente sobre los posibles beneficios de la horticultura. También sugiere que intervenciones como la de huertos en azoteas son oportunidades para promover ciudades verdes, saludables y equitativas para una variedad de residentes. La horticultura en las azoteas puede mejorar la equidad en la salud en un sentido amplio, proporcionando un espacio donde las personas con discapacidades mentales e intelectuales pueden mejorar su calidad de vida.

Figures

The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics

Carmen Pérez-del-Pulgar, Isabelle Anguelovski, Helen V.S. Cole, Jeroen de Bont, James Connolly, Francesc Baró, Yesika Díaz, Mario Fontán-Vela, Talita Duarte-Salles, Margarita Triguero-Mas, The relationship between residential proximity to outdoor play spaces and children's mental and behavioral health: The importance of neighborhood socio-economic characteristics, *Environmental Research*, Volume 200, 2021, 111326, ISSN 0013-9351, <https://doi.org/10.1016/j.envres.2021.111326>

Abstract

Se sabe que los espacios urbanos de juego al aire libre mejoran la salud de los niños. Sin embargo, hay poca evidencia empírica sobre el impacto de los espacios de juego al aire libre en la salud mental y conducta infantil. Para llenar este vacío, investigamos las asociaciones entre la proximidad residencial a los espacios de juego al aire libre y la prevalencia de trastornos mentales y conductuales diagnosticados. Exploramos si estas asociaciones difieren según el nivel socioeconómico (SES) individual y a nivel de área. Este estudio transversal incluyó a 151 110 niños entre 0 y 12 años en 2014 que fueron visitados en los centros públicos de atención primaria de la salud de Barcelona (España). Se extrajo información sobre los trastornos demográficos y mentales y del comportamiento de cada niño para el período 2005-2014, incluidos los diagnósticos sobre los trastornos del desarrollo psicológico junto con otros cuatro tipos de trastornos mentales y del comportamiento. Los trastornos mentales y conductuales diagnosticados por el pediatra que exploramos en este estudio fueron: estado de ánimo / afectivos; neurótico, relacionado con el estrés y somatomorfo; desarrollo psicológico; conductual y emocional; y trastornos mentales y del comportamiento en general. Evaluamos la proximidad residencial de 300 m de amortiguación de la red a los espacios de juego al aire libre en general (es decir, la suma total de los espacios de juego de cualquier tipo), los espacios verdes de juego al aire libre y a una diversidad de espacios de juego al aire libre. Usamos modelos robustos de regresión de Poisson para investigar la asociación entre los indicadores de proximidad a los espacios de juego al aire libre y cada indicador de salud. Exploramos las interacciones entre indicadores de proximidad a espacios de juego al aire libre y SES individuales y de área. Para medidas con términos de interacción significativos, llevamos a cabo modelos estratificados. Descubrimos que la proximidad residencial a los espacios de juego al aire libre protege los trastornos del desarrollo psicológico. La proximidad a los espacios de juego al aire libre en general, la proximidad a los espacios verdes de juego al aire libre y la proximidad a una mayor diversidad de espacios de juego al aire libre se asociaron con un 4% (IC del 95%: 1,7), 4% (IC del 95%: 1,7) y un 5% (IC del 95%:

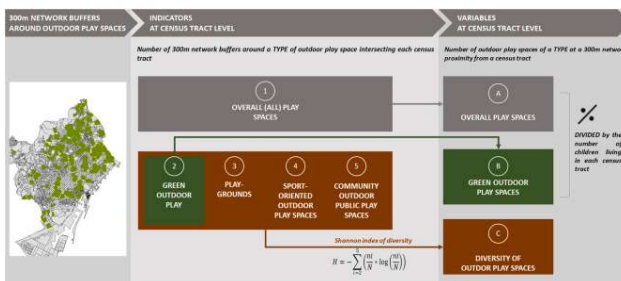
2,9) menos de tasas de prevalencia más bajas de trastornos del desarrollo psicológico, respectivamente. Se comprobó que la mayoría de las asociaciones en áreas de diferente nivel socioeconómico andaban en la misma dirección, aunque más pronunciada, en áreas de bajo NSE, pero en la dirección opuesta para los niños que viven en áreas de alto NSE. No se encontraron diferencias en estas asociaciones por SES individual. La proximidad residencial a los espacios de juego al aire libre es un factor que protege la salud mental y conductual de los niños que viven en áreas de bajo nivel socioeconómico.

Summary of Results

La asociación que encontramos entre la proximidad a los espacios generales de juego al aire libre con una menor prevalencia de trastornos del desarrollo psicológico es nueva. Presumimos que nuestros hallazgos podrían explicarse por las actividades que se ha demostrado que ofrecen los espacios de juego al aire libre. Por ejemplo, investigaciones anteriores han indicado que una mayor presencia de espacios de juego al aire libre se asocia con una mayor actividad física en general. Los espacios de juego al aire libre también se han relacionado con otros precursores de una mejor salud mental, como la participación e interacción activas, la negociación de la propia identidad y el sentido de propósito, la conciencia de uno mismo y de los demás, la experiencia de movilidad independiente, el juego libre y el pensamiento exploratorio, la mitigación del estrés, y restauración de la atención.

Nuestros resultados apuntan a una modificación de la asociación entre la proximidad residencial al espacio de juego al aire libre y la salud mental y conductual por características sociodemográficas a nivel de área de una manera consistente con la literatura previa, lo que sugiere que los espacios de juego al aire libre pueden mitigar las influencias negativas de otros aspectos del entorno físico, como viviendas deficientes, vecindarios deteriorados, escuelas superpobladas o la prevalencia de la delincuencia y la violencia. Por lo tanto, el papel de la proximidad residencial a los espacios de juego al aire libre en general, los espacios verdes de juego al aire libre, así como a una diversidad de estos, podría ser especialmente importante y protector para la salud mental de los niños en áreas de nivel socioeconómico más bajo, lo que tendría fuertes implicaciones a nivel de justicia ambiental y equidad en la salud.

Figures

Graph 1. Illustration of the process of composition of the exposure variables.

The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project

Zografos, Christos & Klause, Kai & Connolly, James & Anguelovski, Isabelle. (2020). The everyday politics of urban transformational adaptation: Struggles for authority and the Barcelona superblock project. *Cities*. 99. 102613. 10.1016/j.cities.2020.102613. <https://doi.org/10.1016/j.cities.2020.102613>

Abstract

A medida que aumenta la vulnerabilidad de las ciudades a los efectos del cambio climático, también lo hace la urgencia y el interés en conseguir una adaptación transformacional. Sin embargo, hasta la fecha, la investigación no ha analizado empíricamente cómo la política urbana “de cada día” da forma a las limitaciones políticas multi-escalas que impiden que los municipios implementen adaptación transformacional. En este artículo, analizamos el proyecto de la Supermanzana del Poblenou en Barcelona, como un esfuerzo para promulgar una planificación transformacional del uso de la tierra vinculada con los esfuerzos de adaptación climática. Encontramos que el conductor clave detrás de la oposición ha sido la lucha política cotidiana por la autoridad municipal, que se materializa en enfrentamientos sobre las visiones para la ciudad del futuro, y quién tiene la influencia política para definir las y poseerlas. Enseñamos que la transformación tiene tanto que ver con el urbanismo competitivo y los beneficios políticos a corto plazo como con la importancia de los beneficios ambientales y de calidad de vida que aparentemente son el objetivo de las intervenciones. También descata cómo la disputa cívica y política sobre la autoridad de “campeones climáticos” puede poner en peligro no sólo logros de adaptación transformacional, pero también la supervivencia política de los propios campeones. Concluimos que la adaptación transformacional puede ser obstruida no solo por temor a lo material y político efectos de la transformación per se, sino también por el mensaje que transmite sobre quién tiene la autoridad decidir por “el bien común”.

Summary of Results

Nuestro análisis de la supermanzana piloto en Poblenou muestra que las dificultades para implementar la planificación de adaptación climática urbana de naturaleza transformacional como lo son las supermanzanas están más impulsados por el urbanismo competitivo y relacionados con ganancias políticas a corto plazo que por la impugnada importancia de los beneficios ambientales enmarcados por esas intervenciones. Debido al alcance de los cambios necesarios, la adaptación para una transformación urbana es una

lucha que involucra la ideología política, el desarrollo urbano, las fuerzas del mercado y la globalización, y las transiciones políticas y la autodeterminación más que una lucha por diferentes visiones de la política y la planificación ambiental. En resumen, sostenemos que resolver las luchas locales por la autoridad es una condición necesaria para la adaptación urbana transformadora. Para que una iniciativa urbanística como las Supermanzanas vaya más allá de los enfoques incrementales, la propia iniciativa debe tener resultados transformadores, pero también debe ir acompañada de un proceso transformador de resolución de las luchas locales por la autoridad. En Barcelona y Poblenou en particular, implementando un proyecto como las supermanzanas crearon un tira y afloja ideológico en el que se combatió el poder de enmarcar y hacer cumplir las interpretaciones del modelo de ciudad y las visiones de la ciudad futura. Por lo tanto, vemos que la adaptación transformacional urbana debe enfrentar barreras sociopolíticas y estructurales inevitables para avanzar. Las transformaciones tienen que ver tanto con la lucha por el poder como con la transformación de las relaciones materiales o de las cuestiones medioambientales en sí mismas. Lejos de tratarse únicamente de la mejor manera de abordar el cambio climático, la política ambiental o la planificación de la sostenibilidad, las barreras políticas para la adaptación transformacional implican una batalla estructural sobre quién tiene el derecho de diseñar y marcar el nuevo modelo para la ciudad, y quién puede y / o aprovechará los beneficios políticos de ello.

Figures

Summary of key analytical points.

Political challenges for transformational adaptation	Illustrations from Poblenou Superblock pilot
Overcoming fragility of municipal authority	Countering resistance against the new mayor (Ada Colau), and her non-traditional, grassroots-based political party Fighting opposition to new policies that question real estate speculation, business-centered decision-makers, and a growth-oriented model of urban development
Gaining political credit	Constructing a vision for superblocks that moves away from an initial framing of it as a project supporting (automobile) businesses Differentiating oneself from previous center-right governments and implementing new types of left-wing policies
Controlling economic agenda and political status of the city	Defining and branding the new Barcelona city model Developing municipal policy centered on residents' quality of life and access to an affordable and livable city Making decisions for Barcelona as a city with specific environmental needs within a broader context of conflict over Catalonia's independence
Supporting civic participation and envisioning the future of the city	Prevailing over perceptions of lack of transparent, prior communication among the local business community Overcoming perceptions of a project controlled by technocrats (e.g. municipal technicians, and outside experts) and "desk intellectuals", and of a move away from long-term, citizen-driven urbanism Surmounting ideological differences over the city's future growth and development

How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies

Argüelles, Lucía & Anguelovski, Isabelle & Sekulova, Filka. (2018). How to survive: Artificial quality food schemes and new forms of rule for farmers in direct marketing strategies. *Journal of Rural Studies*. 62. 10-20. 10.1016/j.jrurstud.2018.06.005. <https://doi.org/10.1016/j.jrurstud.2018.06.005>

Abstract

Las ciudades están viendo el resurgimiento de la agricultura urbana y periurbana, así como el auge de los consejos y asambleas alimentarias, como una oportunidad para discutir y revisar sus políticas alimentarias y promover políticas y programas alimentarios más sostenibles. Es el caso de Barcelona, que en los últimos años, por ejemplo, ha organizado varios talleres abiertos sobre la soberanía alimentaria de la ciudad (Llaurant Barcelona), ha apoyado los mercados de agricultores (Marcat de la Terra) o ha promovido productos locales en los mercados municipales (Mercats Verds). Sin embargo, los programas destinados a apoyar una agricultura más sostenible a menudo se basan en modelos dirigidos por el mercado para agregar valor a ciertos productos distintivos. En este contexto surgieron esquemas de alimentos de calidad: espacios en los que se atribuye cierta superioridad a determinados productos o características que permite a los productores obtener precios premium o vender en mercados exclusivos. Analizamos las contradicciones implícitas en la estrategia de alimentación de calidad analizando los efectos y el significado para los agricultores en una zona agrícola de Barcelona (Baix Llobregat y Garraf) donde muchos de estos programas se superponen. Sostenemos que el uso de lógicas empresariales y de mercado y el enfoque en la calidad y la gastronomía en beneficio de los clientes urbanos traen nuevos desafíos a los productores. Estos esquemas de alimentos de calidad artificial dan como resultado nuevas formas de gobierno para los agricultores. Su implementación plantea varias preguntas en términos de cómo se identifican y califican los productos de “calidad” y para quién, con implicaciones adicionales sobre cómo los agricultores adoptan estos programas.

Summary of Results

Aunque existe una gran cantidad de estudios sobre ello, la lógica y las implicaciones subyacentes de los QFS, la forma en que estos instrumentos se cruzan en la práctica con las aspiraciones y experiencias vividas de los agricultores permanece sin explorar. En este artículo, intentamos abordar esta brecha analizando los significados e implicaciones de estos programas para los agricultores en una zona agrícola periurbana de Barcelona (Baix Llobregat y

Garraf), donde se están promoviendo esquemas de calidad para sostener la agricultura a pequeña escala. Si bien los programas de QFS a menudo utilizan un discurso de reconexión urbana y rural, encontramos que las políticas urbano-rurales de arriba hacia abajo, desequilibradas e inequitativas a menudo están integradas en estos esquemas de calidad recién creados. Estas políticas juegan un papel importante en la definición de cómo y por qué se diseñan estos esquemas, y para el beneficio de quién. Nuestro análisis de datos también revela los desafíos no resueltos que enfrentan los agricultores integrados en los QFS. Como resultado, argumentamos que, en este caso, a pesar de las nuevas oportunidades de mercadeo y comercialización que estos programas han brindado, los QFS no representan una solución a largo plazo para la agricultura sustentable porque:

i) Los QFS crean nuevas barreras organizativas y de gestión para los agricultores y dejan importantes desafíos sin resolver. Por ejemplo, los QFS asumen el auge del espíritu empresarial de los pequeños agricultores (mayor esfuerzo en las tareas comerciales y logísticas) dejando el mercado mayorista, Mercabarna, para los grandes actores (sin resolver el problema de los precios bajos allí).

ii) Los QFS involucran esquemas y reglas impuestos a los agricultores y favorecen la dinámica de poder y privilegios entre sitios urbanos y rurales. Las tensiones con los habitantes urbanos (consumidores, técnicos o ambientalistas) revelan una percepción general de que lo rural - la agricultura - está abandonada, devaluada y / o procesada (en línea con las encontradas en Sempere 2005 en la misma zona).

Para concluir, si bien los programas de QFS en teoría apuntan a proteger una forma sostenible de agricultura "calificándola" y creando nuevos espacios para las estrategias de marketing directo, lo hacen sin considerar las aspiraciones y capacidades de los agricultores, ni el contexto estructural en el que se realizan estos intercambios. tener lugar. La estrategia de la calidad parece impuesta, y la llamada calidad alimentaria artificial.

Figures

